Nr: 19 Winter 2009
Nr: 20 Zomer 2009
Nr: 21 Winter 2010
Nr: 22 Zomer 2010

Directe Actie

Blad van de Anarchistische Groep Amsterdam & Vrije Bond

1 mei, toen, nu en...?

Verschijnt wanneer het uit komt!

Gratis!

Redactioneel

Hier is een nieuwe Directe Actie, in dit nummer meerdere artikelen over allerlei onderwerpen. De uitgave is een verzameling van wat ons de laatste tijd heeft bezig gehouden, bijdrages van kameraden met wie we samen werken en interessante ontwikkelingen in andere landen waar we aan hebben kunnen proeven. Mocht je zelf een artikel hebben geschreven of willen schrijven over een anarchistisch thema, be our guest! Maar goed, de naam van ons blad "Directe Actie" zegt het al: actievoeren heeft meer onze voorkeur dan stukjes schrijven. Liever hebben we dus dat je je aansluit bij onze groep dan dat je fervent stukjes loopt te typen. De meest inspirerende acties die we onlangs hebben meegemaakt zijn die van de schoonmakers, onder de slogan Schoon Genoeg! In de huidige "crisis" is het conflict over loon hoog oplopen. Uiteindelijk hebben de schoonmakers opslag gekregen, hoewel slechts een schijntje van wat er geëist werd. Deze staking is de langste geweest sinds 1933. En erg strijdbaar, getuige een actie voor het hoofdkantoor van het CSU, waar schoonmakers tegen de wil van de FNV dure auto's bekogelden met rot fruit en banden lek staken van de bedrijfswagens. Hartstikke lachen natuurlijk. Die strijdvaardigheid van de stakers in de schoonmaakindustrie doet het AGA-hart sneller kloppen. Een inspirerend voorbeeld voor alle mensen die klem zitten tussen loon en leven, voor alle mensen die de dagelijkse sleur van loonslaaf en "marginaal zijn" willen doorbreken! Dit zie je op moment van schrijven op straat aan de staking van de stadsreinigers. Opnieuw dus mensen uit de schoonmaakbranche die zich verzetten. Niet zo verwonderlijk dat er een opleving is van verzet in deze sector: zij doen het smerigste werk voor het schamelste loontje. Bovendien heeft het werk een slecht imago met laag aanzien onder de mensen die zichzelf beter vinden, waardoor men ook respectloos behandeld wordt. Onze rol hierin is geweest dat we voor het eerst in jaren, als anarchisten, actief betrokken zijn geweest bij een groot conflict dat zich voornamelijk in de openbaarheid afspeelt. Voor het eerst sinds tijden komen anarchisten uit hun zogenaamde "ghetto" om samen te werken met mensen van zeer verschillende achtergronden. Toch moeten we uitkijken dat we ons niet "profileren", zoals autoritaire linkse groepen dat doen. Het zou totaal fout zijn om als "anarcho" jehovas van staking naar staking te gaan. Toch hier een kort en onvolledig overzicht waar mensen van de AGA, Vrije Bond, individuele anarchisten en andere anarchistische groepen actief aan hebben deelgenomen.

9 Maart: Een stakersmanifestatie verstopt tussen beton en glas op een pakeerplaats, een handvol anarchisten is aanwezig.

15 Maart: Een flinke kluit mensen voor de deur bij het Amsterdamse hoofdkantoor van schoonmaakbedrijf CSU (Hettenheuvelweg 4-6). De actie was uitgeroepen door AGA, Vrije Bond en Klasse, omdat CSU verdeeldheid zaaide door alle schoonmakers naar het hoofdkantoor te ontbieden om zich te komen "legitimeren". En op deze manier probeerden de geïllegaliseerden in een hoek te drukken. Al enkele dagen eerder waren geïllegaliseerde schoonmakers opgepakt nadat ze waren ingezet als stakingsbrekers.

17 Maart: De stakende schoonmakers hebben kamp opgeslagen midden in de hal van het Centraal Station in Utrecht, tientallen anarchisten uit heel het land zijn aanwezig, enkele blijven slapen. Een jonge vrouw, lid van de Vrije Bond spreekt de honderden stakers toe om vooral door te gaan met de staking.

24 Maart: De Vrije Bond drukt 800 posters uit solidariteit met de stakers. Binnen een week zijn ze verspreid en geplakt in Den Haag, Rotterdam, Utrecht, Enschede, Hengelo, Den Bosch, Amsterdam, Leeuwarden en de Zaanstreek,

2 April: Info-avond met anarchisten en stakers in sociaal centrum "Knoflook" in Den Bosch.

9 April: Schoonmakers en sympathisanten houden een picketline bij het kantoor van OSB in Den Bosch. OSB is de werkgeversorganisatie van de schoonmaakbranche. Uitbuiters dus.

13 April: Onbekenden hebben het kantoor van OSB in Den Bosch bekogeld met verfbommen en met leuzen geklad uit solidariteit met de stakers. 23 April: Wederom een picketline bij OSB in Den Bosch, ditmaal om de eisen van de stakers ingewilligd te krijgen die ze twee weken daarvoor hebben ingediend. Als AGA zijn we de laatste tijd zoals altijd, op meerdere vlakken bezig. De flyeracties tegen Addecco en Randstad zijn doorgegaan. Verschillende keren stonden we bij vestigingen van deze bedrijven. Het flyeren beu stortten sommigen zich op nachtelijke acties om hun onvrede te uiten. Zo stonden we in april te flyeren voor een vestiging van de Randstad met ingegooide ruiten. Ook in Hengelo werd een Adecco verbouwd. Wellicht is er nog veel meer gebeurd dat buiten de media is gebleven en waarvan wij niets weten. We moeten blijven benadrukken dat het vernielen van bedrijven die rijk worden door de uitbuiting van diepe ellende, geen misdaad is, maar een logisch gevolg van hun eigen handelen. Voorafgaand aan de Pinksterlanddagen zijn we druk bezig geweest met het samenstellen van een AGA programma voor het pinksterweekend. Hopelijk ervaart men het als inspirerend! Binnen de Vrije Bond, waar de AGA een onderdeel van is, is in het afgelopen jaar volop gesproken over een koerswijziging. Er is gekozen om een uitgesproken anarchistische propaganda te gaan voeren. In plaats van te spreken van 'zelfbeheer en syndicalisme' heet het vanaf nu 'anarchistische zelforganisatie'. Zelforganisatie, om te benadrukken dat de Vrije Bond geen organisatie is waar men cliënt van wordt, maar een bond die bestaat uit mensen die zelf hun anarchisme vormgeven en elkaar daarbij ondersteunen. Verder hebben we een aantal avonden gevuld met informatie en films met de insteek mensen te informeren over zelforganisatie en te proberen onze beweging uit te breiden. Tot slot zijn wij verheugd over het feit dat onlangs zowel in Utrecht als in de Zaanstreek anarchisten hebben besloten dat het nuttig is om naast de bestaande actiegroepen nog uitgesproken anarchistische groepen te starten. Wij juichen het van harte toe en hopen nog veel van jullie te horen en met jullie samen te werken. Organisatie is essentieel in de strijd tegen autoriteit.

Inhoudsopgave

Contact

Mail: agamsterdam@yahoo.com

Website: www.agamsterdam.wordpress.com

Postbus: 16521, 1001 RA Amsterdam

1 mei, toen, nu en…?

✱ Door enkele anarchisten binnen het 1 mei collectief Nijmegen

Dit jaar is er opgeroepen om op 1 mei allemaal naar Nijmegen te komen voor een antikapitalistische demonstratie voor een radicaal andere samenleving. De demonstratie is georganiseerd door een brede coalitie van individuen en groepen. Bij het verschijnen van deze Directe Actie zal de demonstratie al hebben plaats gevonden. Hoe die dag verlopen is en of de demonstratie een succes geworden is, weten we nog niet bij het schrijven van dit stukje. We hopen dat de dag voldoende enthousiasme heeft opgewekt om de 1 mei demonstratie volgend jaar weer te organiseren. Deze bijdrage is bedoeld om het onderwerp onder de aandacht te houden. Onderstaande bijdrage is een sterk ingekorte versie van het artikel over 1 mei van Mayday Den Bosch dat verschijnt in 'Buiten de Orde' van dit voorjaar.

Historische context

1 mei 1886. Over heel Amerika kwamen honderdduizenden arbeiders de straat op om de achturendag op te eisen. In Chicago namen radicale arbeiders en anarchisten uit de arbeidersbeweging de organisatie van de 1 mei campagne op zich. De eerste twee stakingsdagen verliepen rustig, maar op de derde mei ontstonden schermutselingen tussen de onderdrukte arbeiders en de stakingsbrekers. De politie opende het vuur op de stakers, waarbij er één dode viel en verschillende gewonden. De volgende dag vond een meeting plaats op de Haymarket. Hoewel de spanning te snijden was, verliepen de toespraken rustig. Vlak voor het einde besloten de ordetroepen de samenkomst te ontbinden en baanden zich een weg door de menigte. Op dat ogenblik klonk een hevige ontploffing. Iemand had een bom gegooid, waarbij een agent omkwam. Hierop openden de ordetroepen het vuur en schoten op alles wat bewoog. Enkele minuten later was de Haymarket veranderd in een slachtveld. Hoeveel gewonden en doden er bij de arbeiders vielen is nooit geweten. Op 5 mei werden acht anarchistische kopstukken gearresteerd en samen met honderden anderen ondervraagd en gefolterd. De acht werden allen beschuldigd van moord en samenzwering tegen de staat. Alle beklaagden op één na werden veroordeeld tot de doodstraf, ook al was slechts één van hen aanwezig op het moment van de bomaanslag. Ondanks het massale protest en de vele petities kregen slechts twee van de veroordeelden gratie. Eén pleegde zelfmoord de dag voor de uitvoering van het vonnis. De anderen werden de volgende dag naar het schavot

> "De politie opende het vuur op de stakers"

gebracht en opgehangen. Enkele dagen later was de begrafenis. Er waren maar liefst 15.000 mensen komen opdagen. In 1893 verscheen er een officiële verklaring waarin het gehele proces veroordeeld werd en die de onschuld van de acht beklaagden bevestigde. Op 1 mei herdenken we de felle strijd van de arbeiders en vooral het drama van de Haymarket.

Vandaag de dag

Tegenwoordig is 1 mei zelfs niet meer een "feestdag", een vakantiedag voor de arbeiders waarop ze samen met de vakbonden eens een gezamenlijke wandeling door de stad maken, ieder met z'n politiekgekleurde vlag. Van de oorspronkelijke strijdvaardigheid valt er nu hier niets te bespeuren en de martelaren van Chicago zijn al helemaal in de vergeetput beland. De doorsnee mens heeft nog altijd weinig tot niets te zeggen in het arbeidssysteem. De traditionele vakbonden die de belangen van de arbeiders verdedigen zijn sinds het sociale overleg gevangen in hun machtspositie. In het poldermodel zitten ze aan tafel met de werkgevers. Het conflict dat ontstaat uit de absolute tegenstelling tussen kapitaal en arbeid, is praktisch volledig gepacificeerd. De strijd is gestreden, de arbeiders zijn een tijdje zoet met hun kluitje in het riet en de werkgevers zijn blij met de afgekochte sociale vrede. Af en toe eens een wandeling langs de Dam in Amsterdam waar men controle over heeft, dat kan. Maar dat de arbeiders de boel zelf in handen zouden nemen, dat moet kost wat kost worden voorkomen. Het is tijd om 1 mei terug in ere te herstellen. Hoe zouden we het verzet van toen beter kunnen herdenken dan door zelf actie te voeren, zelf te strijden. Een strijd die niet georganiseerd wordt door bureaucraten, maar door de mensen zelf.

Hernieuwde arbeidsstrijd

Er lijkt echter iets in beweging te komen. Dankzij een mix van idealistische en gepolitiseerde organizers en actiebereide schoonmakers, is men er in geslaagd om mensen in actie te brengen tegen de slechte arbeidsomstandigheden. De problemen van de schoonmakers zijn exemplarisch voor

een nieuwe onderklasse. Hardwerkende mensen die met het karige loon amper een gezin kunnen onderhouden. Geen enkele schoonmaker in bijvoorbeeld NS stations is nog in vaste dienst. Deze flexibilisering en het uitbesteden van bijvoorbeeld het schoonmaken is een verkapte manier om het recht op vrije organisatie te ontnemen door isolatie en fragmentatie van de arbeidersklasse. De ronduit slechte situatie op de werkvloer en het veel te lage loon dat de schoonmakers krijgen is een erg directe aanleiding om in actie te komen. Het boeiende aan dit conflict van de schoonmakers is dat er bij radicaal linkse groeperingen zoals Doorbraak, Vrije Bond en AGA openingen gevonden worden om in solidariteit aan te sluiten bij het verzet van de schoonmakers. Aan de ene kant ondersteunen deze groepen actief de acties die opgezet worden door de schoonmakers. Interessanter is dat deze groepen ook momenten vinden om eigen acties te ontplooien uit solidariteit. Dit zouden de kiemen kunnen zijn voor een moderne arbeidersstrijd. Een strijd die niet langer gemonopoliseerd wordt door de vakbond. Een strijd die gevoerd wordt

> “Tegenwoordig is 1 mei zelfs niet meer een feestdag”

door verschillende groepen, binnen en buiten de vakbond, waarbij verrassende maar tijdelijke allianties gevormd worden.

1 mei 2010 Nijmegen

Vorig jaar heeft een klein collectief besloten om in 's Hertogenbosch onder de naam “Mayday Den Bosch” een radicale 1 mei demonstratie te organiseren die duidelijk antikapitalistisch geïnspireerd was, maar waar iedereen zich welkom moest kunnen voelen. Met hetzelfde idee wordt er dit jaar in Nijmegen een 1 mei demonstratie georganiseerd. Dit zijn mogelijk de eerste stappen in een hernieuwde 1 mei traditie in Nederland. Door de actualiteit van de strijd van de schoonmakers zijn er ook serieuze pogingen ondernomen om schoonmakers te betrekken bij de demonstratie. Dit alles met de bedoeling om een breed volk de straat op te krijgen voor radicale veranderingen en een antikapitalistische samenleving. Dit jaar wordt geëist dat voor iedereen de 1e mei een vrije, betaalde dag wordt. Men wil ook dat iedereen in zijn levensbehoefte wordt voorzien, een basisinkomen voor iedereen. Iedereen moet zich vrij kunnen organiseren, binnen of buiten de vakbond, zonder dat dit repressie van enige vorm tot gevolg mag hebben. Verder moeten alle grenzen open voor alle mensen. Het kan niet zijn dat wel welvaart uit het zuiden kan gezogen worden, maar dat

> “Welvaart en vrijheid voor iedereen”

mensen uit het zuiden niet hier kunnen genieten van die welvaart. De privatisering en sociale afbraak moet onmiddellijk stoppen. Welvaart en vrijheid moet voor iedereen zijn en niet slechts voor de gelukkige enkeling die van goede afkomst is, of begiftigd is met bijzonder waardevolle eigenschappen.

…. verder?

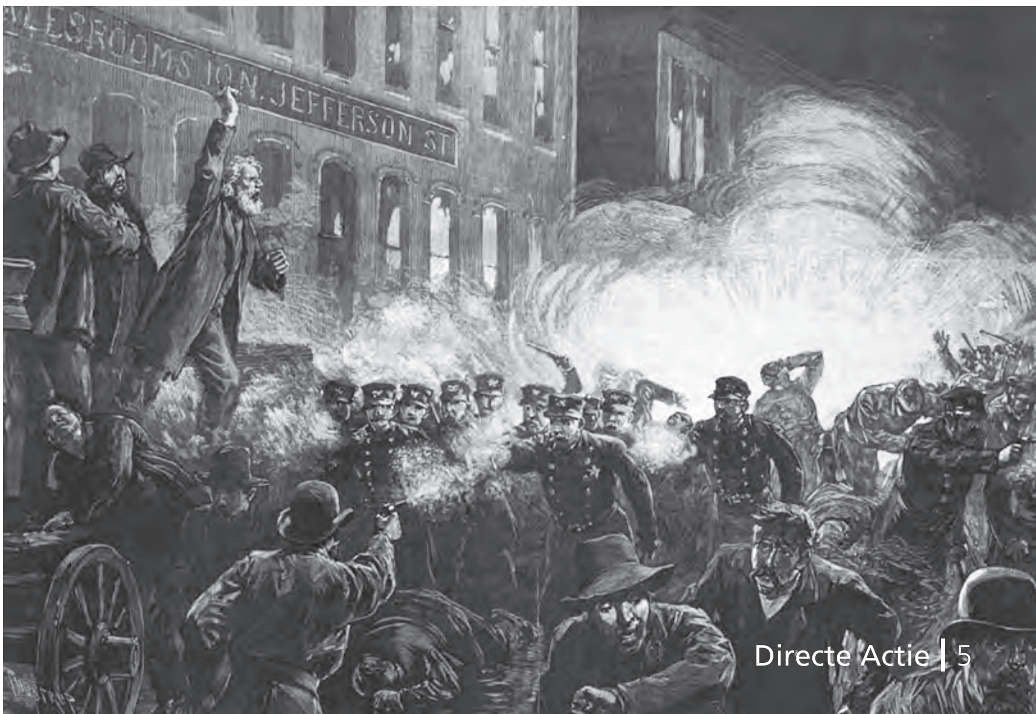
We zijn er van overtuigd dat het ontbreken van een 1 mei traditie een tragisch gemis is in Nederland. Tijdens de Pinksterlanddagen worden de afgelopen 1 mei demonstraties uit Den Bosch en Nijmegen geëvalueerd en worden de eerste afspraken gemaakt voor een demonstratie in 2011. Iedereen die hier graag een steen aan bijdraagt is van harte welkom op deze workshop. Met gezamenlijke inspanning kan een 1 mei traditie weer in ere hersteld worden, ook in Nederland. Er is geen betere manier om solidariteit te betuigen met iedereen betrokken in een sociale strijd, dan zelf de strijd op te nemen en het verzet te organiseren!

Kijk voor verdere informatie op: **www.1mei.org** en voor het programma van de pinksterlanddagen op: **www.pinksterlanddagen.nl**

Kort nieuws

Griekenland: **Lambros Foundas doodgeschoten door smeris.**

De 35 jaar oude anarchist Lambros Foundas is op 10 Maart 2010 in Athene, Griekenland dood geschoten door de politie. De politie kreeg een melding van een autodiefstal en ter plaatse werd Lambros (volgens de smeris) op heterdaad betrapt. Wat er toen is gebeurd is niet duidelijk, volgens de smeris waren er twee personen en ontstond er een vuurgevecht waarbij Lambros het leven liet. De tweede persoon is ontkomen. Bij het levenloze lichaam werd volgens de smeris een vuurwapen gevonden. Op het internet zijn meerdere teksten verschenen over Lambros, hij zou zijn activiteiten in de anarchistische beweging zijn gestart in het begin van de jaren 90 met als piek de grootschalige rellen en bezettingen van universiteiten door anarchistische studentengroepen waarin hij actief was. Na die tijd is hij betrokken geweest bij een aantal anarchistische groepen en bladen in Athene. Na zijn dood tot op de dag van vandaag vinden er acties plaats die zijn dood wreken, zoals bomaanslagen, banken die in brand worden gestoken, politie patrouilles die in hinderlagen worden gelokt en in een regen van stenen moeten vluchten. Ook zijn er duizenden en duizenden posters en pamfletten verdeeld en geplakt, en honderden leuzen op straat geklad. Meer info: http://325.nostate.net/?p=794

Anarchisten in het Midden-Oosten

Ontmoetingen en impressies tijdens een reis door het Midden-Oosten

* *Door Henk*

De laatste paar jaar duiken af en toe berichten op over anarchisten in Arabische landen. De groepen zijn klein, we horen er weinig van en tasten in het duister wat betreft de impact en omvang van hun activiteiten. De regio heeft een onbekend maar rijk anarchistisch verleden, waarvoor we terug moeten naar de eerste decennia van de twintigste eeuw. Tijdens mijn reis door het Midden-Oosten en Noord-Afrika in het najaar van 2009, heb ik in Libanon, Jordanië en Egypte anarchisten ontmoet. Na een korte historische inleiding volgt een verslag van mijn ontmoetingen.

Vroege 20ste eeuw: radicalen en anarchisten in Syrië, Libanon en Egypte.

De landen die nu het Midden-Oosten en Noord-Afrika uitmaken, bestonden aan het begin van de twintigste eeuw nog niet in hun huidige vorm. Het Ottomaanse Rijk strekte zich nog uit van het huidige Tunesië, Libië en Egypte tot het Arabisch Schiereiland. Naar het noorden toe liep het via de Balkan tot aan Boedapest en van Anatolië tot de Kaspische Zee. De anarchisten bevonden zich vooral onder de diverse nationaliteiten en etnische groepen die onder het Rijk vielen. Zij verzetten zich tegen de Ottomaanse overheersing. Opvallend is bijvoorbeeld de vroege aandacht van de Armeense anarchisten voor de problematiek van nationale bevrijdingsstrijd en anarchistisch-communistische grondprincipes.

Belangrijke anarchistische invloed ging ook uit van de migrantengemeenschappen in de havensteden langs de Middellandse Zee. De Italiaanse immigranten in Egypte zijn daarvan wel het meest opvallende voorbeeld. Maar daarover later meer.

Syrië-Libanon

Het Syrisch-Libanese netwerk van Daud Muja'is drukte zijn stempel op de vroeg radicale beweging in de regio. Het netwerk bestond vooral uit 'autochtonen'. Daud Muja'is was van 1904 tot 1908 redacteur van het in Alexandrië (Egypte) gevestigde blad Al-Nur (Het Licht), en van 1909 tot waarschijnlijk 1910 van Al-Hurriyya (De Vrijheid). Deze radicale bladen maakten een ontwikkeling in anarchistische richting door.

In 1908 vond een staatsgreep plaats in het Ottomaanse Rijk. Een groep officieren, de Jonge Turken, zette de sultan af. Zij gingen regeren met een nationalistisch en seculier program. De machtswisseling deed in eerste instantie hoop op positieve verandering ontstaan. Na de mislukte tegen-coup van de sultan in 1909, voerden de Jonge Turken de repressie op en verboden stakingen en dreigden de autonome status van de provincie Libanon op te heffen.
Als reactie hierop ontwikkelde het Daud Muja'is netwerk zich in een steeds uitgesprokener anarchistische richting. In Al-Hurriyya verscheen 'De filosofie van bommen' geschreven door ene Stavinsky Polikivich wiens analyse geënt was op revolutionaire anarchistische en nihilistische praktijken. In 1910 schreef Khairallah Khairallah een stuk waarin hij opriep tot een niet-kapitalistische klassenloze maatschappij.
Het netwerk was tevens verantwoordelijk voor de eerste 1 mei-viering in Dbayeh, net onder Beirut. Ze organiseerde leeskamers en avondscholen in de Ottomaanse provincie Libanon. In 1909 organiseerde ze een toneelstuk over Francisco Ferrers martelaarschap dat in de regio op verschillende plaatsen werd opgevoerd.
Toen aan het van de Eerste Wereldoorlog het Ottomaanse Rijk uiteengevallen was, kwamen Syrië en Libanon in 1920 onder Frans Mandaat. De rol van het netwerk was toen al uitgespeeld.

Egypte

In Egypte lijken het vooral de Italiaanse immigranten te zijn geweest die het anarchisme hier introduceerden. Al in 1877 verscheen Il Lavatore, dat later gevolgd werd door La Questione Sociale. Al in 1895 verschenen de eerste Arabischtalige boeken over anarchisme. In Alexandrië en Caïro vormde zich een multi-etnisch netwerk rondom de in 1901 opgerichte Vrije Volksuniversiteit. In 1908 richtten ze de Internationale Liga van Sigarettenwerkers en Molenaars van Caïro op. Eind 19de eeuw zocht Errico Malatesta enige tijd een veilig heenkomen in Egypte na de mislukte aanslag op koning Umberto I. Hij vertegenwoordigde Egypte al tijdens de oprichting van de Zwarte Internationale in 1881.

De anarchistische ideeën verspreidden zich vanuit de Italiaanse immigrantengemeenschap naar de Griekse. Griekse immigranten richtten een anarchistisch georiënteerde schoenmakersvakbond op in Alexandrië. Er is echter weinig bewijs dat de ideeën ook ingang vonden bij de Egyptische bevolking. Er wordt aangenomen dat het anarchisme in de jaren twintig aan populariteit inboette door de opkomst van het Arabisch nationalisme en de herverdeling van de regio die na de val van het Ottomaanse Rijk plaatsvond. Er is mij niets bekend over anarchistische activiteit in het gebied dat nu Jordanië heet.

Eind 20ste eeuw: herintrede anarchisme.

In andere landen in de regio zijn ook later nog anarchisten actief, onder andere in Algerije, ten tijde van de onafhankelijkheidsstrijd begin jaren vijftig en in Iran in de jaren zeventig, voorafgaand aan de Islamitische Revolutie. Maar in de bovenstaande landen laat het anarchisme pas sinds de jaren negentig weer voor het eerst van zich horen.

Libanon - Al-Badil Al-Chouii Al-Taharruri (ACT, Libertair Communistisch Alternatief).

Al-Badil is ontstaan in de eerste jaren na de Libanese burgeroorlog, die in 1990 eindigde. De groep is sinds die tijd wisselend actief geweest. Enkele jaren geleden brachten ze met financiële steun van het Franse Alternative Libertaire, een Arabische vertaling van Daniel Guerins Anarchisme uit. Ook mengden ze zich in de protesten in reactie op de moord op Rafik Hariri. Na de moord op premier Hariri, waarvan men vermoedde dat er pro-Syrische krachten achter zaten, ontstonden twee bredere sociale bewegingen. Een keerde zich vooral tegen inmenging van Syrië in de Libanese politiek, de 14 maart-beweging. De ander, die pro-Syrisch was, bestond onder meer uit de Christelijke volgers van de gepensioneerde pro-Hezbollah generaal Michel Aoun. Al-Badil sloot zich aan bij het 14 maart kamp.

Ten tijde van de Israëlische bombardementen op Zuid-Libanon en Beirut in 2006, sprak Al-Badil zich in een verklaring uit tegen de Israëlische agressie en de Amerikaanse bemoeienis met Israël en het Midden-Oosten, in een poging om voet aan de grond te houden in de regio. Anderzijds keerde de groep zich tegen het gebruikelijke gelauwerde verzet tegen Israël; de Hezbollah. Ze ziet Hezbollah als een kracht die reactionair is, pro-Iraans, religieus en vrijheidsbeperkend. Al-Badil is een atheïstische groep. Ten tijde van mijn reis heb ik verschillende leden van de groep ontmoet. Ze spraken enthousiast over het plan voor een nieuwe publicatie in het Arabisch, maar de activiteiten lagen op dat moment stil. Mijn indruk was dat ze op het moment weinig op straat aanwezig waren en dat voor iedereen de dagelijkse beslommeringen vrijwel alle tijd in beslag namen. Op mijn vraag of het zomaar mogelijk zou zijn een eigen lokaaltje te openen, werd door een van hen geantwoord dat hij meende dat dat niet kon. In ieder geval niet in zijn eigen buurt, een christelijke. De Libanese Strijdkrachten worden vooral gesteund vanuit de christelijke gemeenschap en heeft daarom veel controle in christelijke buurten. Hij verwachtte dan ook dat zij zo'n lokaal niet zouden tolereren, ook al zouden ze niet eens precies begrijpen wat voor ideeën Al-Badil er op nahoudt. De vier grote religieuze stromingen hebben allemaal gegarandeerd een belangrijke positie in de overheid. Dat betekent dat de Maronieten (christenen), de Soennieten, de Sjiieten en de Druzen verzekert zijn van een plek in de macht. Maar voor andere religieuze groepen of groepen met andere sociale ideeën is het moeilijk om invloed op de maatschappij uit te oefenen. Libanon leek mij vooral een land beheerst door politieke spanningen.

Jordanian Anarchists.

In Amman ontmoette ik leden van een groep die zichzelf in internationale publicaties 'Jordanian Anarchists' noemt. De groep bestaat pas een paar jaar en heeft zo'n tien leden. In Jordanië bestaat geen vrijheid van politieke organisatie. De enige erkende oppositiegroepering is de 'social left movement'.

> "Een Jordaanse anarchist, gearresteerd bij een flyeractie, zat een week in de cel van één van de zeven geheime diensten, spoorloos voor zijn vrienden"

Deze beweging heeft een eigen kantoor in Amman, bestaat uit zeer diverse groepen, naast de anarchisten, onder andere ook maoïsten, studenten en marxisten. Door deel te worden van de beweging genieten de anarchisten enige mate van juridische bescherming. Er staat drie jaar gevangenisstraf op lidmaatschap of betrokkenheid bij de oprichting van niet door de overheid erkende politieke groepen. De anarchisten hebben ook een zetel in de raad van de beweging. Op hun voorstel hebben de jeugd- en studentengroepen in de beweging een non-hiërarchische organisatievorm geïmplementeerd. Ze zijn gericht bezig door praktische voorbeelden van anarchistische ideeën te populariseren. Daartoe mengen ze zich in stakingen, doen ze flyeracties in de stad en ook in de Palestijnse vluchtelingenkampen. Ondanks de juridische bescherming die de beweging hen biedt, zijn ze allemaal wel eens opgepakt. Sommigen zijn daarom ook met hun werk voor de groep gestopt. Ik sprak een jongen die gearresteerd was bij een flyeractie en eerst een week spoorloos in de cel van één van de zeven geheime diensten had gezeten. Daar was hij geblinddoekt vier verdiepingen van de trap gegooid. Daarna had hij nog een week in de politiecel gezeten, alvorens ze hem op straat zetten met de mededeling dat hij nog maar eens goed moest nadenken of hij dit nu echt wilde.

De middag dat ik op het kantoor in Amman was, waren twee jongens en twee meiden van de beweging een toneelstuk aan het repeteren dat ze zelf geschreven hadden. Zij meenden dat in discussies over gender de verschillende kampen vaak standpunten innemen en die blijven verdedigen zonder echt naar elkaar te luisteren. Dat beeldden ze uit in het stuk. Ze zouden het stuk opvoeren op een bijeenkomst van linkse groepen en organisaties uit het Midden-Oosten in Diyarbakir, Turks-Koerdistan.
Ik was zeer onder de indruk van deze groep jonge en geïnspireerde mensen die onder zulke moeilijke omstandigheden hun ideeën proberen vorm te geven en uit te dragen. Aan het eind van de middag onder het genot van een biertje op de rand van een van de vele tafelbergen in Amman, heb ik genoten van gesprekken over het hoofddoekverbod, de overgevoeligheid van moslims voor belediging en of Hezbollah nu wel of niet gesteund moest worden in hun verzet tegen Israëlische agressie. Zo werd mij voor het eerst duidelijk dat het Palestijnse recht op terugkeer niet per se betekent dat alle Palestijnen naar het huidige Palestina toegaan, maar dat daar ook onder wordt verstaan dat delen van Syrië en Jordanië weer onderdeel worden van Palestina. Vandaar

dat er wrijvingen zijn tussen de autochtone Jordaanse bevolking en het grote aantal Palestijnen.

Egypte – solidariteit met Gaza en bloggers

De reis leidde ons verder naar Caïro. We logeerden bij een van de Egyptische kameraden. In Egypte zijn geen georganiseerde anarchistische groepen. Wel zijn er individuen die met elkaar in contact staan. Net als de andere landen in de regio is Egypte feitelijk een dictatuur. Dat betekent dat er weinig vrijheid van politiek handelen bestaat. In de jaren twintig en dertig kende Egypte een sterke, goed georganiseerde arbeidersbeweging. Nasser vestigde in de jaren vijftig een ronduit fascistoïde regime. Daarmee kwam een eind aan vrije organisatie. De vakbonden werden onder staatscontrole geplaatst en verwerden tot gele, verticale bonden. De gevolgen van dat beleid zijn ook onder het regime van Mubarak nog duidelijk te merken.

> “De blog-cultuur is een belangrijke vorm van alternatieve informatieverspreiding in Egypte”

Een van de anarchisten die ik ontmoette is journalist en blogger. Hij schrijft voor de kritische krant Al-Masry Al-Youm. Onderwerpen die hij zowel in de krant als op zijn blog onder de aandacht brengt, zijn de strijd voor onafhankelijke vakbonden in Egypte en de recente voorbeelden van Egyptische arbeiders die fabrieken in zelfbeheer overnemen nadat de eigenaar gevlucht is.
Mijn indruk was dat vooral de blog-cultuur een belangrijke vorm van alternatieve informatieverspreiding is in Egypte (en ook andere landen in de regio). Daarbij veroorloven de bloggers zich relatief veel vrijheid. Deze tolerantie is een niet helemaal te begrijpen schijnvertoning. Er zijn waarschijnlijk honderden radicale bloggers die vrijelijk hun gang lijken te kunnen gaan. Maar tegelijkertijd zijn op alle blogs wel oproepjes te zien voor de vrijlating van opgepakte bloggers. Voor zover de anarchisten zich openlijk op straat manifesteren gebeurt dit binnen de grote protestdemonstraties van de Kefaya beweging. Dit is een coalitie van verschillende grassroots groepen. De beweging ontstond in 2004 en kende haar hoogtepunt in 2005 toen de presidentiële verkiezingen plaatsvonden en er een referendum was voor grondwetsaanpassingen. Inmiddels heeft de beweging haar momentum verloren door interne meningsverschillen, problemen bij de wisseling van het leiderschap en de algemene frustratie over het feit dat de oppositie niet in staat is de snelheid van de hervormingen te doen toenemen.

Ten slotte roeren de Egyptische anarchisten zich nog in de acties in solidariteit met de Palestijnen in de Gazastrook. Sinds Hamas er in juni 2007 de macht in handen kreeg, is Gaza door Israël vrijwel volledig afgesloten van alle (economische) contact met de buitenwereld. Dit betekent dat dit stukje zeer dichtbevolkt Midden-Oosten gebukt gaat onder armoede, honger en een slechte infra-structuur. Dit wordt nog verergerd door diverse militaire acties van Israël tegen Hamas in het bijzonder en de inwoners van de Gazastrook in het algemeen. Illegale handel vindt vooral plaats door tunnels onder de grens van Gaza met Egypte. Egypte heeft plannen om hier een muur te bouwen om zo een eind te maken aan deze handel. Ten tijde van mijn bezoek waren enkele anarchisten betrokken bij de organisatie van de Gaza Freedom March en een Aid March die, gesteund door de Artsenvakbond, medische hulp zou afleveren in de Gazastrook. Dergelijke acties bij de Gazastrook vinden met enige regelmaat plaats en worden gekenmerkt door een grote betrokkenheid en invloed van internationale activisten op de organisatie. Sommige van de activisten studeren aan de American University of Caïro (AUC).

De Gaza Freedom March werd georganiseerd om de aandacht te vestigen op het feit dat Israel een jaar eerder een 22 dagen durende aanval op de Gazastrook uitvoerde en meer dan 1400 Palestijnen doodde en ruim 5000 verwondde. Hoewel de invasie technisch gezien beëindigd is, wordt de situatie in de Gazastrook zelf alleen maar erger. Er worden geen bouwmaterialen toegelaten en meer dan 80 procent van de inwoners is afhankelijk van gratis voedselverstrekking. Het plan was om op 27 december de Gazastrook binnen te gaan via de grensovergang bij Rafah. Daarna zou men met zo’n 50.000 Palestijnse inwoners van Gaza naar de Erez grensovergang met Israël lopen om daar het einde van de ‘belegering’ te eisen. Enkele dagen ervoor ontzegde president Mubarak 1200 internationale deelnemers aan de mars de toegang tot de Gazastrook, slechts 100 leden mochten de grens over. De rest hield in Caïro een protestdemonstratie en manifestatie.
Net als in veel landen in de wereld is de anarchistische beweging in het Midden-Oosten klein. Daarbij zijn de onderlinge contacten minimaal, Al-Badil bijvoorbeeld stond niet met de anarchisten in Jordanië of die in Egypte in contact. Dat betekent dat ervaringsuitwisseling moeilijk is. Voor een deel is er contact met westerse groepen, maar dat heeft beperkte mogelijkheden. De sociaal-maatschappelijke en economische omstandigheden waaronder veel westerse anarchistische groepen opereren is heel anders dan die in het Midden-Oosten. Alle landen in de regio zijn in een of andere vorm een dictatuur, autoritaire regimes die politieke tegenstanders en nieuwe spelers in het politieke veld het liefst zo snel mogelijk op non-actief zetten.
De samenleving is er doordrongen van religie, vooral de islam natuurlijk maar ook het christendom. Dat betekent dat een atheïstische boodschap moeilijk te verkondigen is, omdat het een vrijwel nieuw idee is. De ontkenning van het bestaan van een god is een volstrekt onbekend concept, dat tot onbegrip leidt. Toch weten de anarchisten zich af en toe serieus op de kaart te zetten. In dat opzicht was de ontmoeting met de Jordaanse anarchisten erg inspirerend. Zij hadden een praktijk die nog het meest aan die van groepen hier in Europa deed denken. Daarvoor moeten ze wel ernstige vormen van intimidatie door de overheid trotseren.

> “De ontkenning van het bestaan van een god is een volstrekt onbekend concept, dat tot onbegrip leidt”

Mijn indruk was dat in het Midden-Oosten een sterk gepolariseerde strijd speelt tussen conservatieve religieuze krachten enerzijds en liberale kapitalistische anderzijds. Het is te hopen dat in de sociale strijd anarchisten de kop op blijven steken en ideeën kunnen propageren en soms zelfs verwezenlijken die hiervoor een uitweg bieden.

Enkele links voor de groepen die in dit artikel besproken worden zijn:
Egypte: **http://she2i2.blogspot.com/**
Libanon: **http://flag.blackened.net/revolt/inter/albadil.html**
Jordanië: **http://anarchism-jordan.blogspot.com/**

Miguel Angel Beltran's letter addressed to his colleagues

from the Association of University Teachers of Colombia (ASPU) on July 20, 2009

Miguel Angel Beltran is a Colombian sociologist and historian. About a year ago he got arrested in Mexico, on request of Colombia's president Alvaro Uribe. He was deported to Colombia where he was thrown in a maximum security prison. His 'crime': he has written publicly that the FARC are history's response to state terrorism in Colombia.

Dear (as) ASPU colleagues:

It has been two months, since my arbitrary detention in which I have been detained in this prison of High Security. We are currently 73 inmates (of a population of 6102 prisoners) and we are confined in this area of the National Model Prison, which may well be considered a "prison within the prison itself" far apart from other cells and where we only have the right to one hour of sunshine every day. Here I share my days not only with guerrilla commanders, but also with known drug traffickers and paramilitary leaders such as "Zeus" and "Niche", who are accused of being perpetrators of numerous massacres of men, women and helpless children. Fortunately they are on a separate floor.

Each time I pass the prison gates of this institution to attend a hearing or an interview with the media, impressive safety devices show that I'm considered a highly dangerous prisoner to the prison authorities. I am "the most dangerous terrorist of the FARC" in the words of President Uribe himself who condemned me without being heard in court, and thanked the Mexican president Felipe Calderón for his collaboration in my capture. It is a truly ironic that while the prosecutor promised to me a sentence of more than forty years for the crimes of rebellion and criminal conspiracy for terrorist purposes, the true criminals, who have spread terror throughout the country, are offered to purge their dozens of murders in 8 years, in exchange for their confession, covered under the law of "justice and peace." In other cases, the justice system has not even worried a bit and left crimes in a total state of impunity, leaving criminals excercising important public office or senior management positions in the military.

In my case I was not accused of tearing peasants apart with chainsaws, nor was I responsible for killings of young women from popular sectors that are then presented as "false positives", nor was I charged of cruel, inhuman and degrading treatment against anyone, much least I am charged with crimes against humanity. I am accused of "incitement to terrorism" for exposing these facts and putting into context the responsibility of the Colombian State and the Armed Forces in these crimes. They accuse me of being a terrorist, because I sustain in my writing and in public forums, that the FARC are a logical response to the multiple historical violence of the state. In this country, by presidential decree there is no armed conflict, although the number of people displaced by violence has overpassed the number of 4 million.

The fact that my academic work is cited as evidence to charge, shows that there is a clear attempt to criminalize teaching and investigative work that is uncomfortable for the establishment. In the past these same accusations have been made to leading academics such as sociologist Alfredo Correa, who was accused of being an "ideologue of the FARC". In that occasion the false accusations came from information supplied by the intelligence agencies themselves, namely the DAS, which is an institution that reports directly to the Presidency of the Republic. Although in the legal process he could prove his innocence, the colombian State did not guarantee the right to the life of Professor Correa: a few weeks after his release, the professor was murdered in the streets of Barranquilla.

Unfortunately, this policy of harassment against the Colombian academy is not a thing of the past, on the contrary it has been increasing with the misnamed policy of "democratic security". William Javier Diaz is another example, being a member of the Student Workgroup "Roots" (TJER), being a victim today of a similar legal device, which, based on an alleged bogus computer file seized from the guerrillas, is portrayed as a militant of the FARC. TJER has developed for more than a decade seminars on social thought in the Pedagogical University and the Districtal University "Francisco Jose Caldas", with the support of renowned academics and researchers, Thus, the State seeks to punish those who believe that students should be in constant contact with social problems not only of the past but in the present; that future professionals need to be in contact with the obdurate and harsh realities of a country-continent which today seems to be awakening after years of dormancy.

The university center for excellence in production and circulation of critical thinking can not yield to this intimidation, hiding behind a supposed neutrality of the theory, or retreating into the ivory tower of an outside expert knowledge of any engagement with social reality. Freedom of thought and expression, "is a hard won right through history for thousands of human beings, a right that we should preserve. History shows that the preservation of this right requires constant efforts, occasional fights and even sometimes personal sacrifices.", according to the college professor and human rights activist Héctor Abad Gómez. In Colombia, the Association of University Professors has been an important instrument in defending this right, to struggle to preserve his alma mater not only of the barbarians who seek to silence it by resorting to violence and threat, but also of neoliberal policies that try to privatize public education.

The generous solidarity that you have given me during these two long months in prison and the commitment and the fight you have held for decades in the name of higher education confirms that the current fight is not only for my freedom but for the freedom and respect of scientific and intellectual work. From these four walls that imprison my body but not my thoughts, I want to let my voice get out to express my sincere thanks for your gestures of solidarity and to express my conviction that this struggle will come to an end, so that within this country thoughts can move freely and are not threatened by those who seek to relive the reckless days of the inquisition, burning those who express different ideas and opinions. A fraternal embrace,

You can write Miguel Angel :

Miguel Angel Beltran Villegas
Modelo Prison
High Security Pavilion
CR 56 19-30
Bogota, Cundinamarca (Colombia)

*Copy to **libertadencolombia@gmail.com** en **camperpp@gmail.com***
*More info on the permanent campaign for political prisioners: **libertadpresxspoliticxs.jimdo.com***

De Vrije Bond

Anarchistische organisatie en directe actie voor een vrije samenleving.

✱ *Door de AGA*

De AGA is al enige jaren als werkgroep aangesloten bij de Vrije Bond. De afgelopen twee jaar heeft er binnen de Vrije Bond een discussie gewoed over de toekomst van de organisatie. Wat zijn we, wat willen we zijn en hoe dragen we dat uit naar de buitenwereld? Dat waren vragen die centraal stonden in de discussie. De discussie heeft geresulteerd in opnieuw geformuleerde uitgangspunten.

Als anarchisten staan wij achter het idee van vrije vereniging. Hoewel we net als veel anderen niet van bureaucratie houden, vinden we het toch belangrijk dat anarchisten elkaar met regelmaat en over langere termijn tegenkomen. Het regelmatig zien van medestrijders/-denkers uit het hele 'land' heeft volgens ons voordelen. Ideeën verspreiden zich sneller en er is meer diepgang in discussies die via publicaties juist al snel zouden verwateren.

Ook zijn wij voorstander van een radicale anarcho-syndicalistische vakbond. De Vrije Bond heeft bij de oprichting een sterk syndicalistische signatuur meegekregen. In de praktijk is het echter de laatste jaren vooral een netwerk van activisten geworden. In het verleden werd gemikt op een brede syndicalistische organisatie. Daarom is het woord anarchisme altijd vermeden in de uitgangspunten, hoewel veel mensen het toch wel zagen als een anarchistische vakbond. Er was ruimte voor een brede syndicalistische organisatie, toch is dat het nooit echt geworden. De Vrije Bond is altijd klein geweest. Een clubje mensen dat een netwerk in stand hield voor papieren discussie (Buiten de Orde), solidariteit (Solidariteitskas), effectieve organisatie (betrokkenheid bij vele Pinksterlanddagen, 2dh5, acties en info-avonden). De laatste jaren waren er ook de regelmatige ontmoetingen, bijeenkomsten die eens per 2-3 maanden plaatsvonden.

De bekendheid en vooral de uitstraling van de Vrije Bond naar buiten toe liet echter te wensen over. Een binnen de AGA gedeelde ervaring, illustreert dit. Mensen vragen vaak wat de Vrije Bond nu eigenlijk doet. Als dan het bovenstaande lijstje genoemd wordt, volgt vaak een opmerking als: "oh, ik dacht dat het een vakbond was".

Veel syndicalistische strijd is er echter niet geweest, en al helemaal niet zoals veel mensen syndicalisme zien, namelijk staken. Wij hebben het hier, binnen de AGA en ook de Vrije Bond, vaak over gehad en vonden dat de uitgangspunten aangepast moesten worden aan de praktijk van de Vrije Bond. De ruimte voor syndicalistische strijd blijft, alleen de nadruk op syndicalisme verdwijnt. De AGA heeft zich altijd al openlijk anarchistisch genoemd en we denken dat de Vrije Bond dat 'stigma' ook best mag dragen. Na een boel vergaderingen en discussie zijn op 7 maart nieuwe uitgangspunten aangenomen. Iedereen die zich in deze punten kan vinden is welkom in de Vrije Bond. Laten we een organisatie opbouwen die de contacten binnen de anarchistische beweging bevordert, de discussies verdiept en acties realiseert.

Uitgangspunten van de Vrije Bond,

zoals aangenomen op de vergadering van 7 maart 2010

1) De Vrije Bond streeft naar een anarchistische samenleving waarin een mens zelf kan bepalen hoe het leven in te richten.

2) De Vrije Bond is een organisatie van anarchistische individuen en groepen gebaseerd op:
- de gelijkwaardigheid van alle mensen
- de autonomie van het individu
- zelfbestuur en zelfbeheer, vrije vereniging en federalisme
- een goed milieu en een vitale natuur
– de afschaffing van alle vormen van gezag: bijvoorbeeld economisch, politiek, sociaal, religieus, cultureel of seksueel.
– de opbouw van een vrije samenleving, zonder klassen, lidstaten, of grenzen, gebaseerd op anarchistische werkwijzen en wederzijdse hulp.

3) De totstandkoming van een vrije samenleving zal onmogelijk het werk van de Vrije Bond alleen zijn. Wij willen de anarchistische beweging uitbreiden, bekendheid geven aan onze ideeën en deze verwezenlijken. Directe actie in woord en daad is het belangrijkste middel van de Vrije Bond.

4) Aangezien onderdrukking, kapitalisme en uitbuiting wereldwijde fenomenen zijn, is onze strijd een internationale strijd. De Vrije Bond verwerpt elke vorm van nationalisme en stelt hier tegenover een federalistische organisatie van de maatschappij. Naast het verenigen van anarchistische groepen en individuen in onze directe omgeving, onderhoudt de Vrije Bond ook contacten met anarchisten en anarchistische federaties wereldwijd.

5) De samenleving waar de Vrije Bond naar streeft zal een pluriforme samenleving zijn. Verscheidenheid in anarchiserende ideeën en strategieën door aangesloten groepen en individuen zijn inherent daaraan.

6) De Vrije Bond biedt geen blauwdruk over hoe de toekomstige samenleving er precies uit moet zien. Alleen de praktijk kan dit uitwijzen. Wat de Vrije Bond wel biedt, is een organisatorische structuur waar op anarchistische wijze, mensen van allerlei schakeringen strijdbaar en solidair het debat kunnen aangaan, van elkaar kunnen leren en samenwerken.

7) De Vrije Bond initieert en ondersteunt activiteiten die de verwezenlijking van de uitgangspunten bevorderen.

Meer dan lekker eten

Waarom we doen wat we doen

* *Door de Mallemoere*

Sinds Januari is een groep anarchisten in Arnhem een politiek eetcafé "De Mallemoere" begonnen. Elke eerste en derde zondag van de maand koken zij in Casa De Pauw een biologische en veganistische maaltijd.

De Mallemoere

We besloten het heft in eigen hand te nemen. We besloten om datgene te creëren waar we zelf behoefte aan hebben. We besloten praktisch te werk te gaan. We besloten niet af te wachten. We besloten in onszelf te geloven. Zo is het allemaal begonnen...

"Vroeger was alles beter..."

Arnhem kent een grote geschiedenis van links radicale groeperingen. De kraakbeweging was groot in de veelbesproken jaren '80. Kraakpanden als Hotel Bosch, Het Katshuis en Casa De Pauw waren belangrijke plekken waar anarchisten en activisten bijeen kwamen om ideeën uit te wisselen, elkaar te ontmoeten, te discussiëren etc. Verspreid over de hele stad werkten kraakpanden samen om autonome vrijplaatsen te creëren en te behouden. Aanvaringen met de smeris zijn er meermaals geweest. Krakend Arnhem besloot zelfs om een groot plan op te zetten waardoor krakers een belegering weken zouden kunnen weerstaan. Het plan heeft nooit tot uitvoering hoeven komen...

Er was een info-café dat midden in het centrum vier dagen per week open was. Het info-café had bovendien een "mobiele eenheid"; busje wat haar luiken kon openen zodat er binnen vijf minuten een spontaan info-café was. Vooral met kraakacties en demonstraties was dat perfect om geïnteresseerden van links radicale informatie te voorzien.

Helaas zijn deze plekken in de afgelopen jaren bijna allemaal verdwenen. De kraakbeweging in Arnhem is nog altijd actief, maar er was lange tijd geen plek meer die uitgesproken anarchistisch was. Reden genoeg om daar verandering in te brengen.

Beginnen bij het begin

Ons doel is duidelijk: het opbouwen van een links radicale beweging in Arnhem. Met een klein groepje willen we vooral praktisch te werk gaan. We willen beginnen bij het begin. Het eerste wat wij noodzakelijk vinden is een plek waar men elkaar kan treffen en waar informatie voor handen is. Een politiek eetcafé was daarom een makkelijke keuze.

We hebben na een kleine zoektocht een plek gevonden bij het café van voormalig kraakpand Casa De Pauw. Het Casa-collectief hoefde niet lang na te denken om ons gebruik te laten maken van alle faciliteiten.

Vervolgens zijn we aan de slag gegaan om het eetcafé te draaien. Sommigen van ons had geen enkele ervaring met koken voor grote groepen. We hadden geen flauw idee hoeveel mensen er op af zouden komen. We moesten een inschatting maken welk keukengerei noodzakelijk is, hoeveelheden droogwaren en versproducten hebben we ingeschat aan de hand van een lijstje wat we van De Klinker uit Nijmegen (dank!) kregen, we moesten bedenken hoeveel voorbereidingstijd we nodig hebben enzovoorts.

Nu zijn we twee maanden verder. De groep gedreven vrijwilligers is meer dan verdubbeld. Vrijwel alle avonden zaten (over)vol met gasten. Mensen vanuit allerlei landen, jong, oud, zitten naast elkaar te genieten van de maaltijden.

Goedkoop, biologisch, veganistisch

We zijn een politiek eetcafé en dat we laten dat aspect zoveel mogelijk terug komen in alles wat we doen, zo ook in onze maaltijden. We serveren een biologische veganistische drie-gangen maaltijd voor 5 tot 8 euro. De prijs mogen mensen zelf bepalen, zij mogen beslissen hoeveel zij kunnen of

willen uitgeven voor de maaltijd. We vinden het belangrijk dat we de maaltijden enigszins goedkoop aanbieden omdat het krankzinnig is dat gezonde voeding duur moet zijn. We willen het bewijs leveren dat biologische veganistische voeding niet duur hoeft te zijn.

We willen geen gerommel met ons voedsel. We willen geen chemicaliën op onze sla. Het liefste werken we met seizoensproducten uit de streek... en daarom werken we met biologische producten. We doen de meeste inkopen van droogwaren bij de lokale voko. Zo supporten we de kleine onafhankelijke initiatieven.
In deze samenleving is een veganistische levensstijl het minst schadelijk voor mens, dier en milieu. Bovendien heeft een veganistische maaltijd een praktisch voordeel. Vrijwel alle mensen met de meest uiteenlopende geloofsovertuigingen kunnen veganistisch eten. We proberen zoveel mogelijk met allergieën rekening te houden als mensen het van te voren aan geven.

Spil van de beweging

Een lekker hapje eten is natuurlijk fantastisch. Maar daar mag het niet bij blijven, dit is slechts het begin. De Mallemoere is een plek waar men bij elkaar kan komen om elkaar te ontmoeten en informatie te vergaren en te werken aan een vrije, staatloze en duurzame samenleving. Er zijn boeken en tijdschriften voor handen en we organiseren met regelmaat info-avonden. Uiteindelijk willen we een lokale beweging opbouwen die zoveel mogelijk werkt aan deze samenleving. Werkgroepen die zich lokaal inzetten (of verzetten, het is maar net hoe je het ziet...) op verschillende terreinen. Deze terreinen bevatten vrijwel alle aspecten van het dagelijks leven. Een eetcafé is daar slechts een onderdeel van.

Hoe deze beweging zich uiteindelijk ontwikkelt weet niemand, dat zal de toekomst ons leren. Wat we wel weten is dat we leven in een verrot kapitalistisch systeem dat alles kapot maakt wat ons lief is. We zijn omsingelt door reclamezuilen, nietszeggende regels en onverschillige levenshoudingen. Niets doen is geen optie, daarvoor is onze vrijheid en ons leven ons te waardevol. Het is aan ons de samenleving vorm te geven die we graag willen zien.

Zo! En nu snel de appeltaart uit de oven halen voor ie aan fikt!

Strijdbare groet, De Mallemoere

De Mallemoere:
Elke eerste en derde zondag van de maand van 17:00 tot 22:00 te Oude Velperweg 36, Arnhem

Kort nieuws

De picketlines tegen Randstad en Adecco gaan door.

✱ Door Dries

In een groeiend aantal steden worden picketlines/flyeracties georganiseerd tegen het ronselen van bewakers door Adecco en Randstad. Op 19 februari werd er in vijf steden in Nederland gedemonstreerd bij vestigingen van deze uitzendbureaus. In Amsterdam werd geflyerd bij de Randstadvestiging in de Bijlmer.

Voor de actie in de Bijlmer hadden zo'n 10 mensen zich verzameld bij station Bijlmer. Okee, het weer werkte niet echt mee (het was fucking koud!) maar de stemming was goed. En dat hielp want er waren behoorlijk wat voorbijgangers die wilde weten waarom de actie was en die flyers aannamen.

Een van de werknemers van Randstad kwam naar buiten om te roken. Na een paar minuten begon hij een gesprek met één van ons en vertelde dat er binnen een discussie was geweest over de demo voor hun deur en over wat zij daarvan vonden. Die discussie ging natuurlijk over of deze mensen (die niet werken!) wel mogen demonstreren voor "hun" deur, maar het had hem wel aan het denken gezet over zijn rol in de deportatie industrie.

Een lang gesprek met een voorbijganger uit Nigeria over het Europese immigratiebeleid, en een voorlichtingsgesprek met twee wervers voor de cliniclowns over anarchisme maakte voor de schrijver van dit stukje een redelijk geslaagde actie. Maar geslaagd is ie pas als alle uitzendbureaus stoppen met werven voor vreemdelingendetentie!

Stop de deportatiemachine!

Afluisteren: Het internet en je computer

* *Door Ad Donker*

In de laatste aflevering van Directe Actie werd een artikel gewijd aan het afluisteren van telefonie. Een opfrisser voor de één en handige nieuwe informatie voor de ander. Na het lezen van dit artikel vroeg ik me af hoe dit eigenlijk bij het gebruik van internet en de computer allemaal geregeld is. We gebruiken bijna dagelijks de computer en het internet. We sturen e-mails, surfen naar websites, posten op blogs en fora en steeds vaker maken we gebruik van chat-programma's of bellen we via internet. Ook in activistische kringen is dit niet anders. Naast het gebruik van de computer voor communicatie via internet is deze ook tot een belangrijk instrument verworden voor het genereren van allerlei informatie. We schrijven er persverklaringen en manifesten op, ontwerpen er posters mee, maken er de lay-out van onze tijdschriften mee en slaan er allerlei al dan niet gevoelig gegevens mee op. Met dit artikel hoop ik door een rondgang langs de wettelijke mogelijkheden van de staat, je wat meer inzicht te geven in de risico's die je loopt bij het gebruik van internet en de computer.

Ze kijken mee..!?

Na wat speur- en leeswerk in de wetboeken blijkt dat de regelgeving voor internet sterk lijkt op die voor telefonie. Niet zo vreemd, want de hoofdmoot van de wettelijke regelgeving wordt bepaalt in hetzelfde artikel 13 van de Telecomwet(1) dat ook het afluisteren van telefonie regelt. Over het algemeen vindt internetgebruik meestal plaats via een aansluiting van een Internet Service Provider (ISP). Een ISP mag, net als een telecomaanbieder, zijn netwerk alleen maar aanbieden als deze aftapbaar is en bovendien is de ISP verplicht het internetgedrag van abonnees twaalf maanden lang te bewaren. Bijgehouden wordt wanneer je op internet bent; met wie er geë-maild wordt en welke e-mailadressen je daarvoor gebruikt; met wie je belt via internettelefonie (dit kan ook naar een vaste lijn zijn) en van welke andere internetdiensten je gebruik maakt. Deze gegevens zijn gekoppeld aan je naam en adres, samen met het gebruikte Internet Protocol (IP) adres. Een IP-adres is een beetje te vergelijken met een soort telefoonnummer op internet. In de logbestanden die de ISP bijhoudt van je internetgedrag wordt de inhoud van e-mails, de bezochte websites en wat je daar gedaan hebt niet opgeslagen.

Naast het opvragen van deze loggevens kunnen Justitie of de veiligheidsdiensten je aansluiting ook gericht aftappen. Een Officier van Justitie kan na toestemming van een rechter-commissaris eisen dat voor een periode van drie maanden bepaalde gewenste gegevens worden opgeslagen en afgestaan door de ISP(2). Moet de Officier van Justitie nog aangegeven welk soort gegevens hij getapt wil hebben, de AIVD mag volgens de Wet op de Inlichtingen en Veiligheidsdiensten (WIV) (3) na toestemming van de minister voor zeker drie maanden elke vorm van communicatie aftappen. Voorwaarde is wel dat dit nodig is voor het uitvoeren van haar zogenaamde a- of d-taak. Hierin is de a-taak het onderzoek naar personen en organisaties die worden verdacht van o.a. terrorisme, radicalisering, rechts-extremisme, links-extremisme en dierenrechtenactivisme. Wanneer je verdacht bent, wordt door de AIVD erg ruim genomen.

Gebaseerd op een voorzichtige schatting door de Nationale Beheersorganisatie Internet Providers (NBIP) zijn er in 2009 zo'n 3350 internetaansluiting afgetapt(4), voor een gemiddelde periode van één maand per tap. Afgetapt zijn o.a.: e-mail en chat-correspondentie; bezochte websites, de inhoud daarvan en wat je daar gedaan hebt; gesprekken via internettelefonie (audio en video) en up- of downgeloadde bestanden.

Voor de AIVD is de aanvraag van een gerichte tap echter niet de enige methode om een internetgebruiker in de gaten te houden. De AIVD mag net als bij telefonie 'stille taps' zetten. Dit doet ze vooral om beter inzicht in communicatie netwerken

> "Een manier om e-mail berichten tegen afluisteren te beveiliging is versleuteling"

te krijgen, oftewel wie mailt met wie en bij welke groepen behoren deze personen. Ongericht aftappen van onbekabelde communicatie is een andere mogelijkheid die de AIVD heeft om zowel telefonie als internetverkeer af te luisteren. Het heeft hiervoor samen met de MIVD het samenwer-

kingsverband Nationale Signals Intelligence Organisatie (NSO) opgezet, dat onder andere een satelliet grondstation in Burum beheerd(5). Alles wat via de ether, satelliet of het draadloze netwerk wordt verzonden, wordt permanent op sleutelwoorden doorzocht. Als een sleutelwoord reden geeft om een internetgebruiker interessant te vinden mogen van deze gebruiker de gegevens bij de ISP worden opgevraagd. Dit kan zodra een IP-adres is achterhaald of op andere manieren aanwijzingen zijn gevonden voor iemands identiteit of locatie. Hierna kan worden overgestapt op gericht tappen. De lijst met trefwoorden wordt door de NSO opgesteld. De zoektermen staan altijd voor ieder geval een jaar op deze lijst. Aangezien de kans altijd aanwezig is dat je internetcommunicatie in de verzending van punt A naar B éénmaal een onbekabeld deel van het internet passeert, meestal een satelliet, is het niet ondenkbaar dat een bericht met bepaalde inhoud door een sleutelzoekactie wordt gevonden.

...maar kunnen het niet lezen...

Een manier om e-mail berichten tegen afluisteren te beveiliging is versleuteling(6). Voor de gemiddelde computergebruiker is het gebruik van een open-source versie van PGP(7), kort voor Pretty Good Privacy, daarbij een uitkomst. Het gebruik van PGP werkt met behulp van twee sleutels. Een Publieke sleutel die je bewust aan iedereen weggeeft en een geheime sleutel. Voor het verzenden van een bericht wordt het versleuteld met de publieke sleutel.

> “Net als bij het afluisteren van telefonie heeft de staat zichzelf veel ruimte gegeven om een kijkje in je computer te kunnen nemen”

Het bericht lijkt nu een lange serie willekeurige tekens. Om de juiste volgorde van de tekens terug te kunnen halen heb je bij het ontsleutelen alleen de geheime sleutel nodig. De geheime sleutel zorgt voor de ontsleuteling na het invoeren van een lang wachtwoord, ook wel paraphrase genoemd. Om bestand te zijn tegen aanvallen van codebrekers(8) dient een paraphrase minstens 20 willekeurige tekens, letters en cijfers lang te zijn. Naast het versleutelen van e-mail zijn er ook allerlei andere toepassingen die versleuteling gebruiken. Beveiligde websites die van Secure Shell gebruik maken of chatprogramma’s als Silc. Ook je (externe) harde schrijf kan je versleutelen met programma’s als True-crypt of Easycrypt.

Om de versleuteling van PGP te breken moet men achter je geheime sleutel zien te komen. Dit kan door eindeloos verschillende sleutels te proberen, maar voor een pgp-bericht met voldoende sterkte is dit, door het grote aantal mogelijkheden, onbegonnen werk. Efficiënter is het ontfutselen van je geheime sleutel. Een manier om dit te doen is door je computer te hacken en de sleutel te kopiëren of via het plaatsen van een keylogger(9). Zo’n keylogger ziet eruit als een keyboard stekker of een kleine memorystick. Deze moet dan wel op je computer geplaatst worden en daarvoor moet men een huisbezoek afleggen. Praktischer is het om dan een software keylogger te gebruiken, die door middel van een hack of virus op je computer wordt geïnstalleerd. Een keylogger houdt bij welke toetsen je aan het intypen bent. Na het terughalen van de gegevens wordt het doorzocht op veel voorkomende series van tekens die een wachtwoord vormen, waarna je berichten worden ontcijferd. Deze methode wordt niet alleen gebruikt voor het terughalen van wachtwoorden, maar geeft ook meteen inzage in alle teksten en berichten die in de periode van tappen door jou zijn ingetypt. Dus ook alles wat niet via internet verzonden is, maar bijvoorbeeld uitgeprint is of op een memorystick is gezet.

...dus nemen ze andere maatregelen

Om jouw sleutel te vinden moest men dus je computer hacken of een keylogger plaatsen. Maar mag dit zomaar, mag de staat jouw computer hacken? Voor de AIVD zijn de regels duidelijk. Artikel 24 WIV regelt het binnendringen van een computer of computernetwerken, waarbij het doel is versleuteling ongedaan te maken of gegevens te verzamelen en omvat dus hacken. Artikel 20 WIV regelt het plaatsen van registratiemiddelen, zoals de hardware keylogger. Voor beide artikelen geldt dat ze alleen mogen worden gebruikt in het kader van de a- en d-taken. Hoe de regels voor Politie en Justitie liggen is een stuk onduidelijker. Zelf stellen ze gebruik te kunnen maken van de Wet Bijzondere Opsporingsbevoegdheden (BOB), een uitbreiding van het Wetboek van Strafvordering dat na de IRT-affaire is geïntroduceerd. Dit wordt door diverse rechtsgeleerden in twijfel getrokken(10).

Het feitelijke hacken wordt niet in de wettekst genoemd. Bij het schrijven van dit artikel heb ik ook geen jurisprudentie gevon-

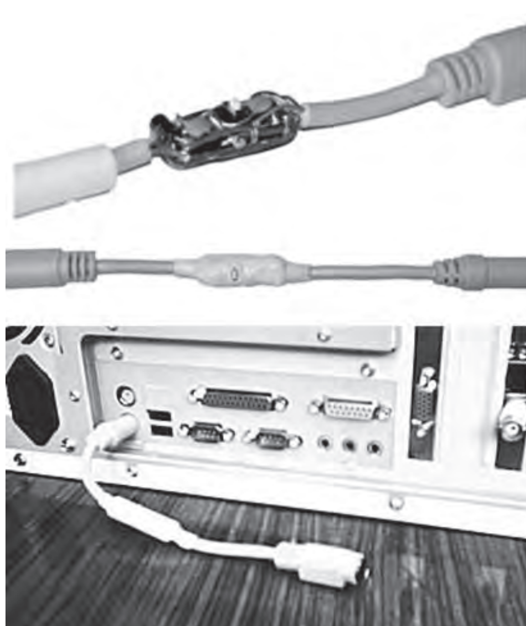
> “Wil je dat niemand er achterkomt wat je aan het doen bent, behandel de computer dan net als je telefoon: stop ‘m in de ijskast!”

den die uitsluitsel geeft of de BOB hiervoor gebruikt mag worden. Politie en Justitie zeggen dat ze alleen bij hoge uitzondering hacken en dan alleen in zaken waarbij een celstraf van vier jaar kan worden geëist, maar die eis kan al snel gemaakt worden.

Justitie heeft daarnaast ook altijd nog de mogelijkheid om je computer in het kader van een onderzoek in beslag te nemen om het te doorzoeken op belastend materiaal(11). Niet alle informatie is uit de logbestanden van de ISP te lezen, soms moet de staat haar onderzoek bij de bron beginnen. Dus stel dat je een persbericht hebt geplaatst en de staat heeft geen andere ingang dan de informatie op deze site dan kunnen ze eisen dat het IP-adres van degene die het bericht heeft gepost wordt afgestaan. Veel websites houden logbestanden bij van het bezoek aan de site, hoewel ze dit niet verplicht zijn. Als een logbestand is bijgehouden zijn ze echter wel verplicht dit af te staan(12).

De bewuste gebruiker

Net als bij het afluisteren van telefonie heeft de staat zichzelf veel ruimte gegeven om

te kunnen afluisteren of om een kijkje in je computer te nemen als ze dit nodig acht. Verder is de huidige wetgeving zo geschreven dat het ook met de ontwikkeling van de ICT mee kan groeien. Telefoons die net computers zijn en computers waarmee je belt, allemaal vallen ze al onder de bestaande wetgeving. Het is dus niet onverstandig om goed na te denken over je gedrag op internet en te weten dat er altijd een kans bestaat dat je afgeluisterd wordt. Het nemen van maatregelen om het de staat wat minder makkelijk te maken is dan ook een goed plan. Wil je ongezien een website bezoeken, ga dan naar een internetcafé of gebruik een programma, zoals Tor, dat je IP-adres maskeert. Wil je niet dat ze zomaar mee kunnen lezen met je mail, chat of kunnen inzien wat er op je harde schrijf staat, gebruik dan versleuteling en zorg voor een goede firewall op je computer (die van Windows is per definitie lek). Aan de andere kant moet je ook altijd realiseren dat programma's als Tor nooit helemaal waterdicht zijn en ook versleuteling van berichten gebroken kan worden. Blijf dus altijd een goede afweging maken tussen paranoia en bijvoorbeeld het goed functioneren van je actiegroep. Heb je weinig te verbergen en ga je alles zwaar versleutelen, dan kan het zijn dat je het jezelf en/of je actiegroep onnodig lastig maakt. Wil je daarnaast echt niet dat men er achterkomt wat je aan het doen bent, maak dan ook geen gebruik van internet en behandel de computer net als je telefoon: stop 'm in de ijskast! Ontkom je niet aan het gebruik van internet en wil je toch iets communiceren wat het daglicht niet verdraagt, wees dan creatief. Eén methode die gebruikt wordt is het communiceren via e-mail drafts (ook wel concepten). Door het bericht in een draft van een anonieme e-mailaccount te bewaren wordt het nooit verzonden. De 'ontvanger' hoeft dan alleen toegang te hebben tot de account om het bericht te kunnen lezen. Het is dan wel verstandig om regelmatig van adres te wisselen en je niet te laten volgen naar het internetcafé waar je de mail opent.

Er valt nog veel te zeggen over dit onderwerp en je zou er zo hele boeken over kunnen schrijven(13). In de nieuwe Change(14) staat een artikel met uitleg over het gebruik van programma's als Tor, Silc, Truecrypt en PGP. Lees ook dit artikel eens, ga verder op zoek naar informatie via de aanwijzingen in de voetnoten en wees bewust van de gevaren van het gebruik van internet.

1) *http://wetten.overheid.nl/BWBR0009950/Hoofdstuk13/*

2) *http://wetten.overheid.nl/BWBR0001903/EersteBoek/TitelIVA/Zevendeafdeling/Artikel126m/*

3) *http://www.st-ab.nl/wetten/0662_Wet_op_de_inlichtingen-_en_veiligheidsdiensten_2002.htm* en *http://www.minbzk.nl/116976/toezichtsrapport*

4) *http://www.privacybarometer.nl/regels.php?r=39* en *http://webwereld.nl/nieuws/65323/aantal-internettaps-stijgt-explosief.html*

5) *http://www.minbzk.nl/actueel/111096/q-a%27s-nationale*

6) Geïnteresseerd in versleuteling lees: *Code, Simon Singh, Arbeiders Pers, 1999*

7) *http://en.wikipedia.org/wiki/Pretty_Good_Privacy*

8) *http://www.blackhat.com/presentations/bh-europe-05/bh-eu-05-callas-up.pdf*

9) *http://en.wikipedia.org/wiki/Keystroke_logging*

10) *http://webwereld.nl/nieuws/51116/politie-hackt-computers-verdachten.html* en *http://www.burojansen.nl/afluisteren/jacbob.htm*

11) *http://wetten.overheid.nl/BWBR0001903/EersteBoek/TitelIV/Derdeafdeeling/1/Artikel94/*

12) *http://wetten.overheid.nl/BWBR0001903/EersteBoek/TitelIVA/Achtsteafdeling/*

13) Een enigszins gedateerd, maar nog immer interessant boek over dit onderwerp is Luisterrijk: *http://www.burojansen.nl/afluisteren/index.html*

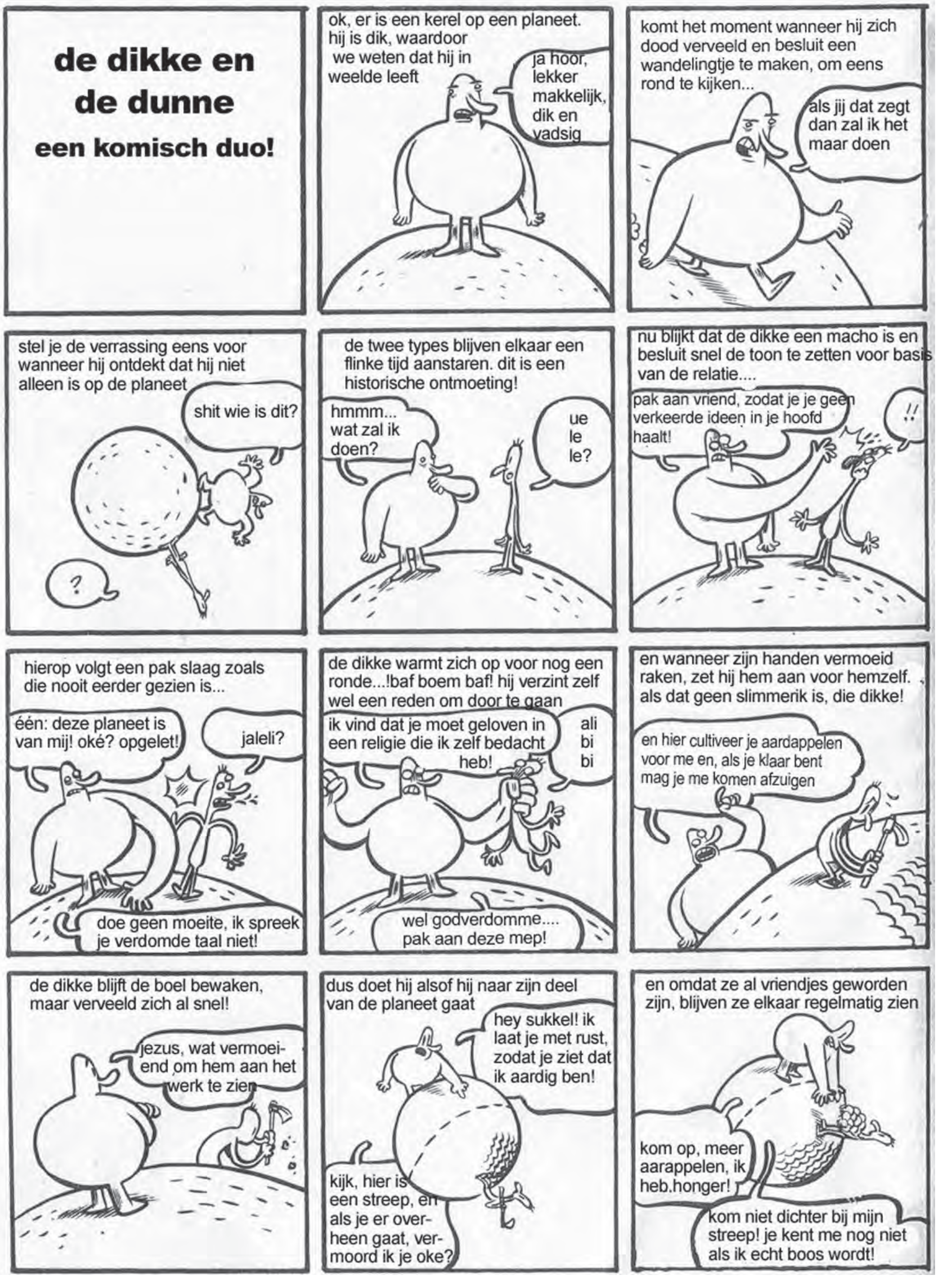
14) *Change: jaargang 7, nummer. 1*

Kort nieuws

Servië: **Voorlopige vrijlating voor de Belgrado 6.**

De zes anarcho-syndicalisten uit Servië die vast zaten op grond van het gooien van een brandbom en vervolgens werden beschuldigd van internationaal terrorisme zijn vrijgelaten. Dit gebeurde op hun eerste procesdag die 17 februari in Belgrado plaatsvond. Tadej Kurepa, Ivan Vulović, Sanja Dojkić, Ratibor Trivunac, Ivan Savic and Nikola Mitrovic werden op 4 september gearresteerd nadat een brandbom door een ruit van de Griekse ambassade in Belgrado werd gegooid. Na de eerste aanklacht wegens openlijke geweldpleging kregen de activisten internationaal terrorisme voor de kiezen, omdat de Servische president Boris Tadic publiekelijk had gesteld dat hij het 'linkse terrorisme' zwaar zou bestrijden. Hierdoor werd het zestal geconfronteerd met een maximale gevangenisstraf van 15 jaar.

Het zestal is lid van het Anarcho-Syndicalistisch Initiatief (ASI), de Servische sectie van de International Workers Association (IWA). De ASI maakt deel uit van de groeiende onafhankelijke vakbeweging in Servië. De aanslag zelf is overigens opgeëist door een groep genaamd Crni Ilja, die stelde te handelen uit solidariteit met een Griekse anarchistische hongerstaker. Niemand van deze groep werd tot op heden gearresteerd. Een paar honderd mensen woonden het proces van de zes van Belgrado bij, waaronder ook buitenlandse afgevaardigden van de Anarchistische Internationale IWA. Meer info op: http://libcom.org/tags/belgrade-6

de dikke en de dunne
een komisch duo!
ok, er is een kerel op een planeet. hij is dik, waardoor we weten dat hij in weelde leeft
ja hoor, lekker makkelijk, dik en vadsig
komt het moment wanneer hij zich dood verveeld en besluit een wandelingtje te maken, om eens rond te kijken...
als jij dat zegt dan zal ik het maar doen
stel je de verrassing eens voor wanneer hij ontdekt dat hij niet alleen is op de planeet
shit wie is dit?
?
de twee types blijven elkaar een flinke tijd aanstaren. dit is een historische ontmoeting!
hmmm... wat zal ik doen?
ue le le?
nu blijkt dat de dikke een macho is en besluit snel de toon te zetten voor basis van de relatie....
pak aan vriend, zodat je je geen verkeerde ideen in je hoofd haalt!
!!
hierop volgt een pak slaag zoals die nooit eerder gezien is...
één: deze planeet is van mij! oké? opgelet!
jaleli?
doe geen moeite, ik spreek je verdomde taal niet!
de dikke warmt zich op voor nog een ronde...!baf boem baf! hij verzint zelf wel een reden om door te gaan
ik vind dat je moet geloven in een religie die ik zelf bedacht heb!
ali bi bi
wel godverdomme.... pak aan deze mep!
en wanneer zijn handen vermoeid raken, zet hij hem aan voor hemzelf. als dat geen slimmerik is, die dikke!
en hier cultiveer je aardappelen voor me en, als je klaar bent mag je me komen afzuigen
de dikke blijft de boel bewaken, maar verveeld zich al snel!
jezus, wat vermoei-end om hem aan het werk te zien
dus doet hij alsof hij naar zijn deel van de planeet gaat
hey sukkel! ik laat je met rust, zodat je ziet dat ik aardig ben!
kijk, hier is een streep, en als je er over-heen gaat, ver-moord ik je oke?
en omdat ze al vriendjes geworden zijn, blijven ze elkaar regelmatig zien
kom op, meer aarappelen, ik heb.honger!
kom niet dichter bij mijn streep! je kent me nog niet als ik echt boos wordt!

met verloop van de tijd is de helft van de planeet een meelijwekkend gezicht geworden
ua le le
waartdoor de ander besluit een ommetje te maken
jaleli jama uli
dat lijkt de ander niet goed of slecht...! het lijkt hem desastreus!
maar welk deel van *ik vind je walgelijk* heb je niet begrepen?! en je hebt niet eens aardappelen meegenomen, egoist!
ja lo le?
dit alles gebeurt op hetzelfde moment waarop de dikke zo lui is geworden dat het angstaanjagend wordt....
ik zou jaren zo kunnen blijven liggen
en dingen doen zoals zijn kont schoonvegen of de vloer vegen maakt hem al moe als hij er alleen maar aan denkt...
jalelé, kom eens even hier!
zodoende doet hij hem een gul aanbo
luister, ik bedacht me dat je mag komen, maar met een aantal voorwaarden....
bijvoorbeeld, je mag alles klote taakjes doen waar ik zelf geen zin in heb....
en wanneer je niets nuttigs aan het doen bent wil ik je ook niet zien, dan ga je maar in deze kartonnen doos zitten...
en als je geluid maakt, krijg je een schop, en als ik een een schop voor je hoofd geef, zeg dan maar dag tegen je hoofd
de dikke voelt zich goed over zichzelf!
hey jalili! ik ben goed bezig met jou hè?!
kijk nou hoe ik je tolereer! kijk!
en de dunne, natuurlijk, begint zich op zijn gemak te voelen
hey, in je doos! kom op! waar wil jij naartoe?
hier zit een luchtje aan!
en ik heb je alles gegeven? waarom doe je me dit aan?
ik doe helemaal niets verdomde dikzak! laat me leven, godver!
spreek je mijn taal?
denk je soms dat ik dom ben? kijk maar hoe goed ik je taal spreek, kijk!
oef.....nu is hij aan zet!
één planeet, twee kerels, wrijving was onvermijdelijk....in ieder geval heeft de dikke een lesje geleerd!
je kunt ook nooit iets goeds doen, verdomme!
eind!

Alle macht aan het volk!

Op bezoek bij sociaal centrum La Casota in Oaxaca

* *Door Nc*

Op reis in Mexico kwam ik op een inspirerende plek terecht: La Casota in Oaxaca-stad. Dit sociale centrum komt voort uit mensen die elkaar hebben leren kennen via de APPO, Asamblea Popular de los Pueblos de Oaxaca. De APPO is een collectief dat zich gevormd heeft uit mensen die maandenlang de stad bezetten tijdens de grote opstand in 2006. Van buiten het pand trekt het geschilderde portret van Emiliano Zapata de aandacht en binnen blijkt het pand van leven te bruisen met allerlei collectieven die zich daar gevestigd hebben. Ik sprak er afgelopen februari (2010) met Enric en Chivis over de manier waarop de strijd zich na 2006 voortzette en de activiteiten die men ontplooit. Een artikel over zelforganisatie en verzet in Mexico.

De opstand in 2006 heeft enorm veel mensen gepolitiseerd door hun actieve inzet in de strijd. De revolutionaire spanning hing bijna voelbaar in de lucht na de heftige gevechten met de politie op leven en dood, het doorzettingsvermogen van de mensen op straat en de behaalde overwinningen. Het was niet eenvoudig dit vast te houden omdat men een infrastructuur miste, zoals een sociaal centrum. Verschillende groepen die zich bezighielden met de libertaire strijd beseften dat het belangrijk was een plek te hebben waar men bijeen kon komen. Die plek zou een drievoudige functie moeten hebben, namelijk een ontmoetingsplek, een plek waar vanuit de ideeën verspreid kunnen worden (propaganda) en die mensen zou kunnen mobiliseren. Een grote diversiteit aan mensen kwam bijeen om dit tot stand te brengen. Wij hier in Nederland kunnen ons bijna niet voorstellen dat anarchisten, militante leraren en familieleden van gevangenen samen zo'n sociaal centrum zouden opstarten, zoals dit in Oaxaca gebeurde. Dat komt door de manier waarop al eeuwenlang de repressie in Mexico in de onderlagen van de bevolking beleefd wordt. Deze strijd is voor velen geen ver-van-hun-bed-show, maar de harde werkelijkheid. Voor 'gewone mensen' is de haat tegen de overheid geen abstracte theorie maar een levendig gevoel. Tijdens de opstand in 2006 werd dit gevoel aangewakkerd en besefte men de kracht van zo'n volksopstand. Men leerde elkaar kennen op de barricades tijdens de opstand in 2006 en zette de succesvolle samenwerking voort.

La Casota.

In september 2008 werd een pand gehuurd dat men La Casota doopte. Dit staat voor Casa Autonóma Solidaria Oaxaqueña de Trabajo Autogestivo (autonoom solidair huis met werk in zelfbeheer in Oaxaca). Als eerste werden er groepen gemaakt voor het opzetten en beheren van de keuken, collectieve ruimte en de slaapzaal. Later kwamen er steeds meer mensen en groepen bij. Intussen zijn er meer dan tien groepen actief binnen La Casota met elk hun eigen ruimte. Zo is er een anarchistische bibliotheek, een doktersspreekuur, internetruimte, zeefdrukwerkplaats, gevangenensteungroep, vrije radio en een communitaire winkel. Die ruimtes hebben allemaal een naam die te maken heeft het anarchisme en de revolutionaire strijd, of met datgene wat zich in 2006 heeft afgespeeld. Zo is er de slaapzaal 2 de Noviembre, wat zowel verwijst naar de dag van de doden als naar de datum waarop het volk de belangrijkste slag won in de opstand van 2006. De anarchistische bieb is Biblioteca Flores Magón genaamd, naar een bekende Mexicaanse anarchist, en het doktersspreekuur heet Sally Grace, naar een Amerikaanse compañera die een tijd in Oaxaca gewoond heeft en twee jaar geleden verkracht werd en vermoord. Één van de doelen is het creëren van een ontmoetingsplek. Om zoveel mogelijk mensen aan te spreken worden er bijvoorbeeld concerten van verschillende genres zoals punk, hiphop en reggae. Elke muziekstijl heeft onder jongeren weer andere regels en codes. Gebruikelijk was dat de hiphoppers met de punks op de vuist gingen omdat men bij verschillende groepen hoorde. Om dit hokjesdenken al vroeg te doorbreken brengt men binnen La Casota deze concerten samen waardoor men elkaar leert kennen. Zo kunnen ze boven hun geschillen uit treden en leren ze dat hun werkelijke vijanden het kapitaal en de overheid zijn. Wanneer deze jongeren aan de slag gaan in het pand leren ze weer anderen kennen, zoals de bejaarde buren die langskomen. Het is te gek een punk en een omaatje samen te zien kletsen. Hierdoor beseft de oudere generatie dat een punk geen duivel is, maar een compañero die samen met hun een bezetting uitvoert en de dag erna in het pand de afwas staat te doen. Dit heeft voor veel tolerantie gezorgd.

"Voor 'gewone mensen' is de haat tegen de overheid geen abstracte theorie maar een levendig gevoel"

Een ander doel is, zoals de naam van het pand al zegt, 'werk in zelfbeheer'. Dit betekent dat men op een autonome wijze probeert werk te genereren. Op deze manier

kan men de kosten van het pand betalen, geld investeren in de activiteiten en zelf een klein loon verdienen. Een voorbeeld van zulk werk is de gemeenschappelijke winkel Lorenzo Sampablo, genoemd naar een revolutionair die tijdens de opstand in '06 op straat vermoord werd door de politie. Gerund door vrouwen is het een plek waar men boeken, moeilijk verkrijgbare pamfletten met politieke kritieken en zelfgemaakte spullen verkoopt zoals sieraden en kruidengeneesmiddelen. Wij zijn het niet gewend dat mensen hun geld verdienen aan een sociaal centrum en vinden dat vaak ook verkeerd. Nu is de situatie in Mexico wel wat anders dan in Nederland en begrip is op z'n plaats. Het creëren van eigen werk is daar juist een vorm van zelfemancipatie, aangezien het alternatief is een ernstig onderbetaalde (vaak fysiek zware) baan. Met het werk in La Casota verdient niemand genoeg om van rond te komen, maar dankzij de opbrengst kan men minder in reguliere plekken werken en meer tijd in het pand doorbrengen. Dankzij deze constructie is La Casota elke dag open voor publiek. Niet alleen de vrouwengroep verdient wat aan de winkel, maar ook Zapatistische vrouwen uit Chiapas verkopen er hun producten.

Een andere opvallende groep die de winkel gebruiken is de Brigadas Callejeras, de straatbrigades. Dit is een groep sekswerkers uit Oaxaca die zichzelf autonoom georganiseerd heeft. Ze doen voorlichting op scholen, praten met mensen over seks en over SOA's, en helpen vrouwen om zichzelf te controleren op baarmoederhalskanker. Dit is uniek in Mexico, waar het thema seks nog erg gesloten is en men er niet graag openlijk over praat. Het hoofdproduct dat ze verkopen in de winkel Lorenzo Sampablo zijn zwart-rode condooms. Op een poster worden deze aangeprezen door Subcommandante Marcos die zegt dankzij de condooms van een geheel nieuwe soort bescherming te genieten. Gelukkig kan dit thema dus ook met humor benaderd worden!

Maar het hoofddoel van de winkel is het verkopen van handwerk van politieke gevangenen in de gevangenissen in en om Oaxaca. Terwijl zij in de gevangenis zitten zijn hun families aan hun lot overgelaten, aangezien een moeder met kinderen moeilijk kan gaan werken en een zorgstelsel niet bestaat in Mexico. In de bak kunnen ze artikelen maken zoals manden en verkopen in La Casota, zodat ze hun families kunnen ondersteunen. Niet alleen betekent dit een financiële hulp, maar ook een emotionele voor de mensen die gevangen zitten, aangezien er aan hen gedacht wordt en zij zich geholpen voelen. Wanneer gevangenen overgeplaatst worden naar gevangenissen verder weg, is dit een enorm probleem, omdat dan ten eerste niemand meer op bezoek kan, maar ook de spullen hun weg niet meer vinden naar de winkel en men daardoor die financiële steun mist.

Gevangenen ondersteunen

De gevangenen steunen gebeurt niet alleen via de winkel, maar ook dankzij de gevangenensteungroep. Hierover sprak ik met Chivis, een vrouw die onderdeel is van dit collectief. Momenteel is de steungroep betrokken bij een kleine twintig gevangenen, die n.a.v. vijf verschillende zaken gearresteerd zijn. Het merendeel van de mensen zit vast in verband met zaken die te maken hebben met conflicten over landrechten. De staat Oaxaca heeft wat dat betreft een zeer interessante geschiedenis. Van de 517 dorpsgemeenschappen in de provincie hebben er slechts 99 een bestuur van politieke partijen zoals wij dat in Nederland ook kennen. De andere 418 organiseren zichzelf door middel van de gemeenschappelijke vergadering. Dit is een autonome organisatievorm op basis van consensus. Alle belangrijke posten in het dorp, zoals die van burgemeester, worden via de vergadering in combinatie met de dorpsoudsten toegekend. In deze dorpen heeft men wel politie, omdat dat moet van de overheid. Ik ben zelf in een dorp geweest waar alle mannen 1 jaar van hun leven onbetaald de politie moesten uithangen. Daarna zijn ze er vanaf, maar als ze het niet doen wordt hun huis en land afgepakt. Dat is namelijk gemeenschapsbezit, en wanneer men zich niet inzet voor de gemeenschap, heeft men geen recht meer op gebruik van gemeenschappelijk goed.

Dankzij dit organisatiesysteem is het land dat bij de dorpen hoort nooit geprivatiseerd en in handen van de gemeenschap. 80% van al het land in de gehele staat (die twee keer zo groot is als Nederland) is communaal bezit. Dit alles is een recht dat is afgedwongen en bevochten door de dorpsgemeenschappen door middel van harde strijd die erover gevoerd is. Voor dergelijke dorpen, die overleven dankzij hun landbouw, is het hebben van land een kwestie van leven of dood. Men heeft daarom het land met hun eigen levens beschermd en doet dit nog steeds. Een voorbeeld is het dorp Paraje Yagay Tlacolula. De tierras colectivas (gemeenschappelijke grond) worden daar beheerd via een lijst van voorouders die op die grond woonden en het recht van het gebruik doorgeven aan hun nakomelingen. Daartegen kwam de overheid met hun kadastrale documenten waarin stond dat een grootgrondbezitter (in de dorpen beter bekend als grootgrondsteler) een deel van het land gekocht had. Dit werd in het dorp niet gepikt, waardoor er een strijd ontstond. Herran en Ofelia, twee dorpsbewoners, werden hiervoor aangeklaagd en wachten nog op de uitkomst van hun proces. Deze mensen worden gesteund door de steungroep in La Casota. Dit is slechts een voorbeeld in een lange rij van gelijksoortige gebeurtenissen waarbij de overheid land, rivieren of meren heeft willen ontstelen van de gemeenschappen.

> "Het merendeel van de mensen zit vast in verband met zaken die te maken hebben met conflicten over landrechten"

De mensen binnen La Casota proberen hun besluiten op eenzelfde indigenous wijze te maken, die aansluit bij de cultuur waar ze van oudsher uit voorkomen. Het kost hun dan ook weinig moeite samen te werken met de mensen in de gemeenschappen om Oaxaca-stad heen, en hun uit te leggen wat ze doen en willen. Deze mensen werken ook voor hun eigen eten en bouwen hun eigen huis. Zij snappen dat mensen niet voor een baas willen werken en hun levens op hun eigen manier willen leven zonder dat een baas of eigenaar daarvan profiteert.

Vol enthousiasme en inspiratie liep ik La Casota weer uit, fantastisch hoe ze al die activiteiten samen voor elkaar krijgen, mensen bijeen brengen, gevangenen steunen en aansluiting vinden bij de boerenbevolking buiten de stad. De opstand van 2006 heeft de mensen duidelijk bijeen gebracht en geënthousiasmeerd om door te gaan. Actief verzet tegen de wetsdienaars geeft niet alleen een kick omdat het leuk is met stenen te gooien. Het bewijst ook dat opstand mogelijk is als we met z'n allen samen werken en bereid zijn te strijden. Dat we kunnen vechten wanneer het grote geld belangrijker gevonden wordt dan onze huisvesting, gezondheid of educatie. Zo zie je maar weer dat wij in Nederland ook weer een goede rel nodig hebben.

Website La Casota: http://casota.wordpress.com/
Website politieke gevangenen Mexico: http://abajolosmuros.wordpress.com/lista-de-presxs/

Biologisch-vegetarisch restaurant Green Way

buit personeel uit!

ZSP - Poolse Bond van Syndicalisten

De ZSP is een zeer kleine anarcho syndicalistische vakbond in Polen, ondanks dat zij klein is (een kleine honderd leden verspreid over het gigantische Polen) zijn haar daden groot. Zo zijn ze zeer actief geweest in de maanden durende staking van ziekenhuispersoneel in verschillende steden. Ook is men zeer betrokken geweest bij huurstakingen van honderden huurders tegen een van de grootste huisjesmelkers van Warschau en heeft men tientallen acties gedaan bij bedrijven die hun personeel uitbuiten. Ook met haar actieve betrokkenheid bij antifa, kraken, sociale ruimtes, vrouwenstrijd en antimilitarisme heeft de ZSP grote bekendheid gekregen in de Poolse buitenparlementaire links-radicale/ anarchistische beweging. Zo zie je maar weer dat een kleine groep gemotiveerde mensen bergen werk kan verzetten. Meer info over deze zeer sympathieke anarcho-syndicalistische vakbond ZSP: http://www.zsp.net.pl
Meer over de Green Way zaak kan je hier vinden: http://www.greenway.zsp.net.pl

* *Door Piet*

De Poolse Bond van Syndicalisten (ZSP) is verzeild geraakt in een conflict met Green Way, een keten van biologisch-vegetarische restaurants. Het personeel wordt gedwongen onder beroerde omstandigheden te werken tegen geen of slecht loon. ZSP in Polen is al enkele maanden in conflict met GreenWay. Ooit begonnen als een kleinschalig initiatief, is het in Polen uitgegroeid tot een grote keten met vestigingen in tientallen steden.

Bij ZSP zijn in de afgelopen jaren meerdere verhalen binnengekomen van oud-werknemers over de gang van zaken bij de keten. Hier een korte greep uit de praktijk. Nieuw personeel krijgt de eerste dagen niet uitbetaald onder het mom van 'proefperiode'. Deze gaat over in 'inwerktijd' en dat is in sommige gevallen wel eens 2 weken geworden. Twee weken waarvoor nog steeds niet betaald werd. Er wordt zelfs door het management gezegd dat naarmate je meer dagen 'gratis' werkt je sneller je contract krijgt.

Dat contract komt er in praktijk eigenlijk nooit, mensen die veelvuldig vragen naar het contract krijgen het antwoord dat ze geen contract kunnen krijgen omdat ze parttime werken, omdat alleen fulltime personeel een contract krijgt. De grap is dat er in geen van de vestigingen van Green Way fulltime personeel is, behalve natuurlijk de managers. De doorstroom van personeel is zo extreem hoog dat er bij alle vestigingen standaard een poster achter het raam hangt dat er personeel wordt gevraagd. Dit terwijl, zoals de meeste mensen bekend is, Polen niet echt een land is waar het werk voor het oprapen ligt. De werkloosheid is erg hoog. Dit maakt het mogelijk voor het bedrijf om iedere dag weer nieuw personeel aan te nemen en hen dan zo lang aan het lijntje te houden om 'gratis' te werken. Het is zeer aannemelijk dat dit gewoon standaard personeelsbeleid is om zo de winst naar grote hoogte te brengen door onbetaalde arbeid in te zetten. Enkele andere smerigheden zijn het personeel elf uur aan een stuk te laten werken zonder pauze, niet betalen voor werkzaamheden na sluitingstijd, denk dan aan schoonmaken en voorraadbeheer.

Over tot actie

Dus het is logisch dat die lijers van Green Way problemen krijgen met ex-personeel en dat deze ondersteund worden door enkele militanten van ZSP. Nadat leden van de ZSP samen met voormalige arbeidsters enkele feiten op papier hadden gezet om zo een duidelijk beeld te krijgen van wat het management het personeel flikt ging men snel over tot actie.

In de afgelopen maanden zijn er een tiental picketlines geweest in acht verschillende steden bij vestigingen van Green Way. Soms lukte het om de boel te blokkeren en soms lukte het om met tientallen binnen te komen en het restaurant op stelten te zetten. ZSP roept op het restaurant te boycotten. Bij de meeste acties zijn er ex-werkers aanwezig en vaak zegt het management dan dat ze die persoon niet kennen en dat deze er nooit heeft gewerkt. Een enkele keer werd er door de baas aangeboden om geld onder de tafel te geven om zo de acties te laten stoppen, vanzelfsprekend ging men daar niet op in.
Daaropvolgend werd een jonge vrouw die er enkele weken had gewerkt, geïntimideerd door een advocaat van het management van Green Way. Deze amateur-detective kwam er achter dat ze studeert aan de lokale universiteit en hij meldde haar dringend dat zij moest stoppen met zeuren over achterstallig loon, anders zou hij de universiteit inlichten over haar " anarchistische activiteiten". Ook zei hij dat de negatieve arti-

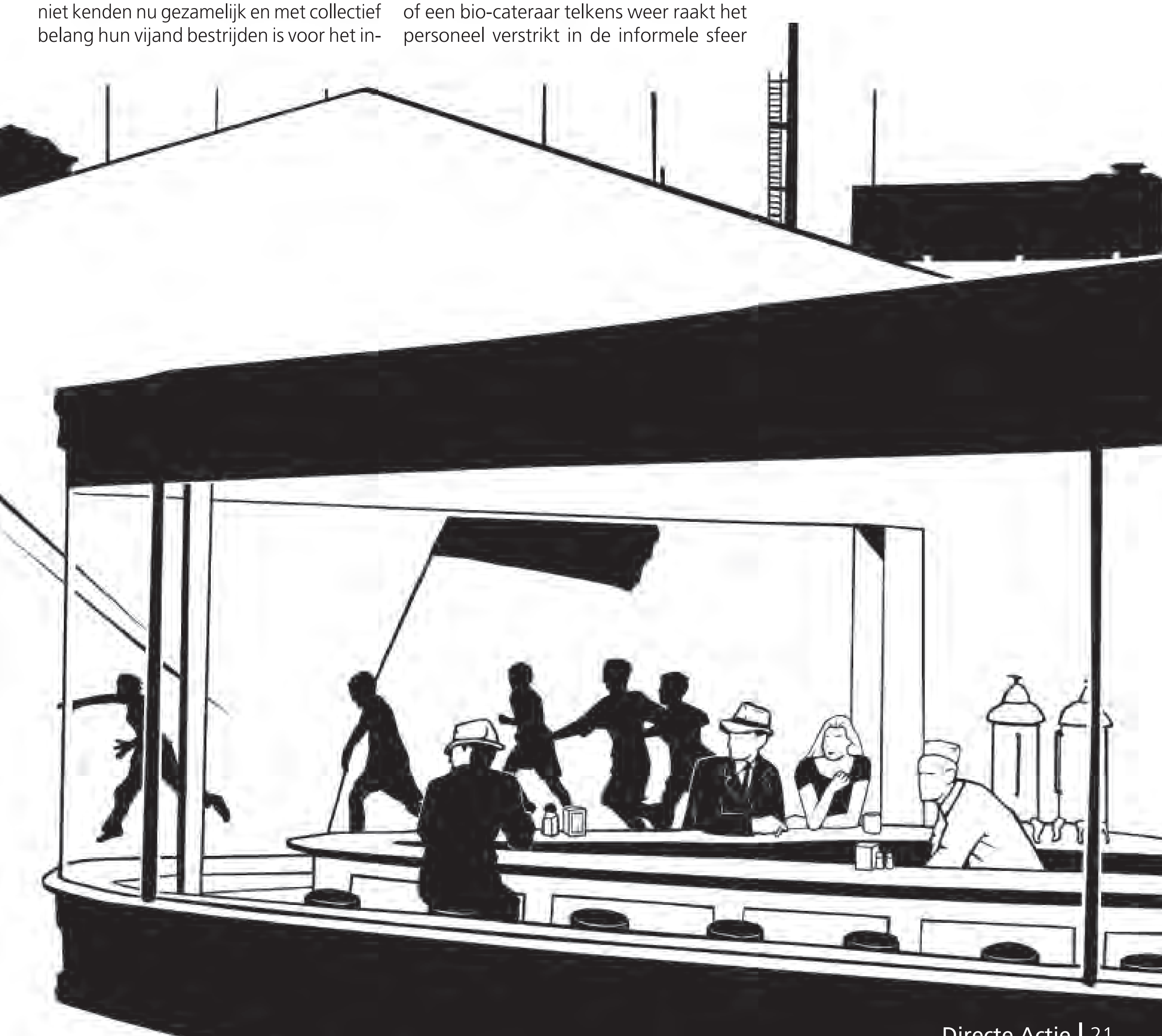
> **"De 'proefperiode' gaat over in 'inwerktijd' waardoor wel twee weken zonder loon gewerkt wordt"**

kelen over Green Way op internet moesten worden verwijderd, anders zou zij worden aangeklaagd wegens smaad en afpersing, waarvoor de rechtbank haar wel eens tot 14 jaar kon veroordelen. Ook deze vrouw gaf Green Way de vinger en gaat tot de dag van vandaag door met acties tegen de bio-uitvreters.
Hoe dan ook, het personeel dat nog steeds recht op loon heeft kan hier naar fluiten en zal dit zeer waarschijnlijk ook nooit krijgen. Het is zeer belangrijk dat het niet blijft steken in klagen en berusting, maar dat Green Way actief het vuur aan de schenen wordt gelegd. Door veel mensen te informeren over de praktijk van Green Way wordt toekomstig personeel werven een stuk lastiger, ook de oproep om het restaurant permanent te boycotten kan verstrekkende economische gevolgen hebben voor de keten. Het feit dat verschillende mensen die elkaar eerst niet kenden nu gezamelijk en met collectief belang hun vijand bestrijden is voor het individu in deze vervreemde samenleving erg motiverend. Duizenden mensen worden uitgebuit door arbeid voor de baas, iedereen klaagt, maar het is maar een klein deel dat gaat handelen en zich actief verzet tegen deze uitbuiting. Laat de strijd van de Poolse arbeidsters/-ers een voorbeeld wezen.

Amsterdam

Bovenstaand verhaal uit Polen zal sommige mensen bekend in de oren klinken, het gaat namelijk over het uitbuiten van personeel in een biologisch-vegetarisch restaurant door de baas.

Ook in Amsterdam is dit geen onbekend fenomeen, de verhalen van te weinig worden betaald, geen contracten en overuren die niet worden uitbetaald zijn al jaren schering en inslag. Of het nu een bio-vegetarisch eethuis is, een natuurvoedingswinkel of een bio-cateraar telkens weer raakt het personeel verstrikt in de informele sfeer van "ach het is wel OK werk", " de baas is een oud kraker" en "ik kan altijd veel eten mee naar huis nemen dat over is aan het eind van de dag." Daar heb je natuurlijk niks aan, de baas heeft een tweede huis in Frankrijk en jij werkt je uit de naad voor kliekjes uit de koelkast (wel bio natuurlijk). Ben jij werkzaam hierin en wil jij je verzetten tegen deze alledaagse praktijken neem dan gerust contact met ons op, bezoeken kan iedere zaterdag in de Anarchistische Bibliotheek van 14:00 tot 18:00, adres: Eerste Schinkelstraat 14-16 of stuur een e-mail naar: agamsterdam@yahoo.com

Kort nieuws

Spanje: **Amadeu Cassales na 24 jaar vrijgelaten.**

Anarchist Amadeu Casellas is op 10 Maart 2010 vrijgelaten uit de gevangenis in Spanje. Amadeu heeft dan 24 jaar in de gevangenis gezeten. Nadat de directeur van de bajes waar hij zat zijn dossier had bestudeerd was deze tot de conclusie gekomen dat Amadeu 8 jaar te lang in de bak heeft gezeten. Amadeu werd in 1979 voor het eerst opgepakt na een reeks van bankovervallen om zo de strijd van opstandige arbeiders in Spanje te financieren. In de bajes heeft hij veelvuldig mee gedaan aan opstanden en andere acties tegen de bewakers en gevangenis in het algeheel. Hij heeft een zeer zware tol moeten betalen voor zijn strijd zijn gezondheid zwaar beschadigd doordat hij in de afgelopen 2 jaar 3 hongerstakingen heeft gehouden waarvan er een meer dan 80 dagen duurde. Dat de gevangenis directeur tot inzicht is gekomen is niet alleen omdat hij het dossier heeft bestudeerd, het heeft onder meer te maken met de honderden solidariteitsacties en initiatieven die de aandacht op de zaak van Amadeu hebben gelegd. Meer info op: http://325.nostate.net/?tag=amadeu-casellas

USA: **Jeff "Free" Luers is vrij!**

Op 16 december 2009 werd in Portland, USA Jeff "Free" Luers, vrijgelaten. Hij had toen al 9 1/2 jaar vastgezeten. In 2001 werd hij tot 22 jaar veroordeeld. Hij werd schuldig bevonden aan brandstichting bij een SUV dealer. Bij de autoverkoper gingen drie SUV in vlammen op. In 2007 was er een hoger beroep van de verdediging tegen de uitspraak van 22 jaar. De rechter verwierp de uitspraak van 22 jaar en veroordeelde Jeff tot 10 jaar. In de jaren dat Jeff vast zat zijn er wereldwijd ontelbare acties, petities en bijeenkomsten georganiseerd in solidariteit met hem. Kort na zijn vrijlating bedankte hij de mensen die hem tijdens de moeilijke afgelopen jaren hebben ondersteund. Zeven jaar lang zat hij in een beruchte "maximum security" gevangenis. Hij zei terug te keren naar de beweging waar hij jaren geleden uitgerukt was. Een cynisch detail is dat Jeff werd vrijgelaten tijdens de Klimaattop in Kopenhagen, aangezien ten tijde van zijn aanslag op de SUV dealer niemand het nog over het klimaat had. Meer info: http://www.freefreenow.org/

ANARCHISTISCHE BIBLIOTHEEK

ANARCHIST LIBRARY

ELKE ZATERDAG

VAN 14.00
TOT 18.00

BOEKEN LENEN
VOOR 5 EURO BORG

IN: KOFFIEHUIS DE BOLLOX,
EERSTE SCHINKELSTRAAT 14-16
AMSTERDAM

Anarchistische Groep Amsterdam

Postbus 16521, 1001 RA Amsterdam
WWW.AGAMSTERDAM.WORDPRESS.COM
aga@squat.net

Vrije Bond

NO BORDER CAMP
IN BRUSSELS
SEVEN DAYS OF ACTION, INFORMATION, MOVIES,
DEBATES,... ON MIGRATION & MIGRATION POLICY
SEPT. 25))) OKTOBER 3 2010
BANK ACCOUNT: 880-4955551-62
NOBORDERCAMP@VLUCHTELING.BE
WWW.NOBORDERBXL.EU.ORG